டிசம்பர் 2004



Rs. 12 /-

அம்புலிமாமா

ஜீ-மேன்
சாகஸங்களை இந்த இதழில்
படித்து மகிழுங்கள்

G-man





Cream Biscuits

What games are the Fun Centre sporty characters playing?

Bourbon

Butterscotch

G	N	I	L	C	Y	C	C	O	Y
I	N	G	F	O	L	C	A	B	E
F	O	O	T	B	A	L	L	I	T
L	O	P	E	S	T	M	I	N	Z
Q	U	G	N	I	T	A	K	S	T
L	M	C	N	D	A	G	H	I	B
A	C	R	I	C	K	E	T	L	C
P	Q	E	S	M	O	C	E	T	E
A	S	T	E	R	B	I	N	T	E
B	A	S	K	E	T	B	A	L	L

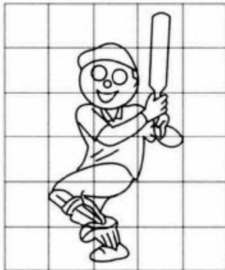
Milk

Strawberry

Unscramble these words to find the new exciting flavours of Parle Fun Center

U B O O R
H R T T O
W R R R S
K I M L





Enlarge the drawing in the space provided below.





R B N

O B T S U C E C

S A B Y T E









ஆயபூ மிஷிவி

சிறப்புப் படைப்பாக

மி மூகிப 219 டீசியபில 3115 பூ னி கி 23



மிஷிமிப ரிஷிவி

24



நிவுனிணவிதினி கி தி

2:



ஆயிவ நிணெ கி திகிற

36



மிகிவீ

5:



பொருளடக்கம்

★ அம்மனின் கருணை ...8 ★ சொன்ன வாக்கு பலிக்கும் ...9
★ மாய மந்திரவாதி ...13 ★ உண்மையான அன்பு (நவீன வேதாளக் கதை) ...19 ★பெரிய தாகம்-பாகம் I...31
★குரங்கு முக இளவரசனிலிருந்து அழகான இளவரசன் ...25
★ மாப்பிள்ளை கேட்ட மணப்பெண் ...29 (உத்தராஞ்சல் நாட்டுப்புறக் கதை) ★லால் பகதூர் சாஸ்திரி...44
★எதிரிகளல்லவே! ...46 ★ மகாவிஷ்ணு ...49
★வாசகர்களுக்கானக் கதைப் போட்டி...55 ★ முயலின் வால் குட்டையானது ஏன்? (அயல் நாட்டுக் கதை) ...56
★ உதவாத பணம் ...60 ★ சூர்யா ...63 ★ இந்திய அஞ்சல் துறையின் சாதனை ...67 ★ உங்கள் பக்கம் ...68
★ போட்டோ வாக்கியப் போட்டி ...70

SUBSCRIPTION

For USA and Canada
Single copy $2
Annual subscription $20

Remittances in favour of Chandmama India Ltd.
to

Subscription Division
CHANDAMAMA INDIA LIMITED
No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal, Chennai - 600 097
E-mail :
subscription@chandamama.org

பரிசளிப்புச் சந்தா

இந்தியாவைத் தவிர மற்ற எல்லா நாடுகளுக்கும் விமானத் தபால் வாயிலாக பனிரெண்டு இதழ்களுக்கு ரூ.900/- இந்தியாவிற்குள் ரூ.144/- **புக்போஸ்டில்** உங்கள் சந்தாத்தொகையை டி.டி வாயிலாகவோ அல்லது மணியாடரிலோ **சந்தமாமா இந்தியா லிமிடெட்** என்ற பெயரை எழுதி அனுப்பவும்.



நிறுவியோர்
பி. நாகிரெட்டி, சக்ரபாணி

கல்விக்கு முக்கியத்துவம்

டீசியபிலமிதிந வ லிகிளிவீ வ றிமபூவிளி பதி னிசகிற யிலெ வி
பிலி கூயணிலெ மூதி வ ஆகீ லி லிகி ர ண ணிளி வீ மபூ ல னிய
விளுகீ றி பீ றிகூ ஆுட மிநதினிந கூ ரிணிநீ னி நிறெ டிவ
கூ றிபிலெ ற ளிவிகிற னிய மி தி மி னிய இ கீயி வி றி பீ
றிகிவிளுகீ றி

ளு தி மி தி விளெ கி கூந ணதி வியிணிகூ றிபதிபிணசி
விசி கி டி கேளிரிவிமிகிவிளெவிதி கூவி சேர விணதிஈ பதி லிகி றிமபூ
னிச கி மூ கீ யிணிலெ கிமிகூய ழ வேளிளு நிறெ மூடவீ ய ஈ
கேளிரிவிமிகி விழி மூடபதி றிமினிநீ றி வி ய தி னி

ற ணிகி ய ஆுழ விணிறிவிளகீ றினில றிமினிநீ றி வி ய
ழ வேளிளு மி தி ய பேபி விணதிணி க் யி னிச கி ஈ லிண யிமிகூய
ஈ வியேவலிலெ டுரிணி ணிநிலெ வ நிடிப வீ டிமூடயிலெ நிவ திபிய
பி டிநதிவிகி பிணடீ மூயி ய ஆரிசிச கிந இ திரி ய ஈ தி கூந
ணதி வி

ஈ தி கூ ணகிளிகி கேலெ ஈ யிச கூய பிலிசிம் கிநிலிஆ மிமபூகிற
மூதி வ கிவவீ சேவவிந திதிப தி வி திணபி மூ கீ யிமிகி
கிளு கீ றிலிகிற ஈ மபிடமபிணடீ சிம் கி நிலி ஆ மிமபூகிற மியிளி
தேிவிடிச கீ னிலெ ய கிலிமணிலெ கீவ கிவேி கிரிமிகிசேயிவபி கீ றினி

ஈ பதி இ மூட ய திளு ந வ பிற யீ ற ளி ழ வேளிளு
கூழிப தி ய றிமபிகி கிவவீ பியீ மிலெ சேர ணிவிலெ((றி
மேலெ யிநிலெ ந கேிறெ ணிலெ

நிமி விசிகிகி கூ மி ஆ பிணிகீ மி விளெந கி ளி
விழிச கூகீ ணறிலெ

ஆசிரியர் : **விஸ்வம்**



அம்மனின் கருணை

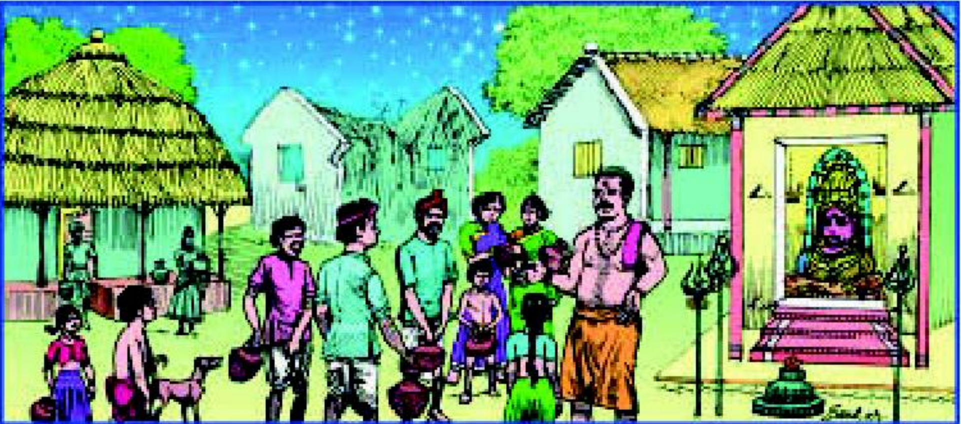
ஒரு சிறிய கிராமத்தில் பல விவசாயிகளும் மற்ற சில தொழிலாளர்களும் சாதாரணக் குடிசைகளில் எளிமையான வாழ்வு வாழ்ந்து வந்தனர். கிராமத்தில் ஓர் அம்மன் கோயிலும் இருந்தது.

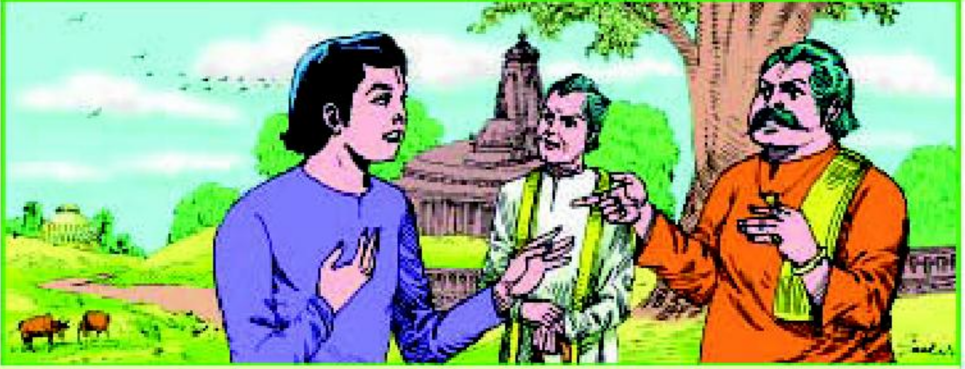
ஆனால் கிராமத்து மக்களுக்குள் ஒற்றுமை இல்லை. சாதாரண சிறு விஷயங்களுக்குக்கூட வாக்குவாதம் செய்து கொண்டு தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டு வந்தனர்.

ஒருநாள் இரவு குடிசைகளில் ஒன்றில் தீப்பிடிக்க, தீ மற்ற குடிசைகளுக்கும் பரவத் தொடங்கியது. வானத்தில் உயரே எழும்பிய தீக்கதிர்களைக் கண்டு, கிராமத்து மக்கள் அனைவரும் ஓடி வந்து அருகிலிருந்த குளத்திலிருந்து வாளிகளில் தண்ணீரை மொண்டு வந்து அனைவருங்கூடி தீயை அணைத்தனர்.

ஒருவாறு நிலைமை சரியானதும், எல்லாரும் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்ப இருக்கையில், அம்மன் கோயில் பூசாரி அனைவரையும் கூவி அழைத்தான். அனைவரும் ஒன்று திரண்டதும், ''அம்மன் நம்மை காப்பாற்றியது மட்டுமன்றி, நமது அறிவுக் கண்களையும் திறந்து விட்டாள்'' என்ற பூசாரி தொடர்ந்து, ''இரவு நேரத்தில் தீப்பிடித்த போது, தீக்கதிர்கள் வானில் தெரியவில்லையெனில் நாம் அனைவருக்கும் தீப்பிடித்திருப்பதே தெரியாமல் போயிருக்கும். தீயின் சுவாலைகளைக் காட்டி ஊர் கூடி வரச் செய்தது அம்மனின் மகிமையே. இதைவிடப் பெரிய விஷயம் என்னவெனில் எப்போதும் சண்டையும் சச்சரவுமாயிருந்த நீங்கள் ஒன்று கூடி ஒற்றுமையாக தீ அணைத்ததுதான். இந்த ஒற்றுமை எப்போதும் நீடிக்க வேண்டும் என்பதே தேவியின் விருப்பம்'' என்று கூறி முடித்தார்.

-வரலட்சுமி





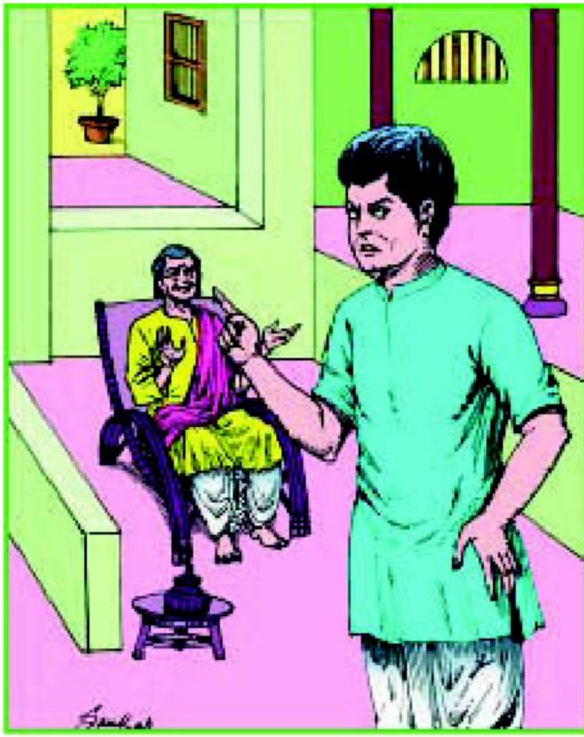
சொன்ன வாக்கு பலிக்கும்

ஒரு ஊரில் ஹரி, கிரி என்ற இரண்டு இளைஞர்கள் இருந்தனர். அவர்கள் வீடுகள் அருகருகே அமைந்திருந்தன. இருவரும் வேலை ஏதும் இல்லாத இளைஞர்களாக இருந்தனர். இருவரது குணங்களும் முற்றிலும் வேறுபட்டு இருந்தன. ஹரி வீட்டு வேலைகள் அனைத்தும் செய்து பெற்றோருக்கு உதவியாக இருந்தான். கிராமத்திலுள்ள மற்றவர்களுக்கும் தன்னால் ஆன உதவிகளை செய்து வந்தான்.

கிரி இதற்கு நேர் மாறாக இருந்தான். யாருக்கும் எந்த உதவியும் செய்ய மாட்டான். பெரியவர்களுக்கு மரியாதை தருவதில்லை. யாருடனாவது ஏதாவது சண்டையும் சச்சரவும் செய்து கொண்டேயிருப்பான். பிள்ளையென்றால் கிரியைப் போல் மட்டும் இருக்கவே கூடாது என்று எல்லாரும் சொல்லுமளவுக்கு இருந்தான்.

தன்னைப் பற்றி ஊரார் கேவலமாக நினைப்பது ஹரியினால் தான் என்று எண்ணி எப்போதும் ஹரியைப் பற்றி அவதூறாக ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பான். ஆனால் இதெல்லாம் தெரிந்தும் ஹரி கிரியை வெறுக்காமல் கிரியைப் பற்றிக் குறை கூறுபவர்களிடம், ''எல்லாரும் ஒரே மாதிரி இருப்பதில்லை. என்னுடன் கிரியை ஒப்பிட்டுப் பேசுவதால்தான் இந்த தப்பான அபிப்பிராயம் உண்டாகிறது. கிரியும் நான்தான் இதற்கெல்லாம் காரணம் என்று என்னை வெறுக்கிறான்'' என்று சொல்லுவதுண்டு.

ஒருநாள் கிரியின் மாமா சங்கரன் கிரியின் வீட்டுக்கு வந்தார். அவர் கிரியிடம், ''எங்கள் ஊர் ஜமீன்தாருக்கு இரண்டு இளைஞர்கள் தேவை. ஒருவன் வீட்டு வேலைகள் செய்வதற்கும் மற்றவன் தகவல்கள் தெரிவிப்பதற்கும் தேவை. நீங்கள்



இருவரும் சேர்ந்து அவரிடம் சென்றால், உங்களுக்கு வேலை கிடைக்கும்'' என்றார்.

''ஏன், நான் தனியாகச் சென்றால் எனக்கு வேலை தரமாட்டாரா?'' என்று கிரி கேட்டான்.

''இல்லை. ஜமீன்தாருடைய விருப்பம் இருவர் வேண்டுமென்பது. ஹரி மிகவும் நல்லபிள்ளை. அவனுடன் சேர்ந்து சென்றால் உனக்கும் நல்லது'' என்றார் மாமா. ''எனக்கு வேலை கிடைக்கா விட்டாலும் பரவாயில்லை. ஹரிக்குக் கண்டிப்பாக வேலை கிடைக்கக் கூடாது'' என்று ஆவேசத் துடன் கிரி கத்தினான். ''உனக்கு ஹரியின் மீது ஏன் இவ்வளவுப் பொறாமை?'' என்று மாமா கேட்டார். ''அவனால் தான் எனக்குக் கெட்ட பெயர் ஏற்பட்டது. ஆகவே அவனுக்கு இந்த வேலை கிடைக்கக் கூடாது'' என்று பிடிவாதம் செய்தான் கிரி.

கிரியின் தீய எண்ணத்தையும், பொறாமையையும் கண்டு கொண்ட கிரியின் மாமா அதற்குமேல் கிரியிடம் ஒன்றும் பேசாமல், ஹரியிடம் சென்று மேற்படி விஷயங்களைக் கூறிவிட்டு கிரியை வற்புறுத்தும் படியும் கேட்டுக் கொண்டு சென்று விட்டார்.

ஹரி கிரியிடம் வந்து ஜமீன் தாரிடம் வேலை தேடிச் செல்வோம் என அழைத்தான். அதற்கு கிரி ''அந்த ஜமீன்தார் நல்லவர் இல்லை. எனக்கு வீட்டு வேலையும் உனக்கு தகவல் தரும் வேலையும் தருவார். சில நாட்களுக்குப் பிறகு நம் இருவரையும் வேலையை விட்டு நீக்கி விடுவார். ஆகவே நான் அங்கு வரத் தயாராக இல்லை'' என்றான்.

''இது உன்னுடைய ஊகம். அப்படியெல்லாம் நடக்காது வா, செல்வோம்'' என்றான் ஹரி.

''ஹரி, உனக்கு என்னைப் பற்றித் தெரியாது. எனக்கு தெய்வ வாக்கு உண்டு. நான் சொல்வதெல்லாம் அப்படியே நடக்கும். என் வீட்டுக் காரர்களுக்கு என்னைப் பற்றித் தெரியும். நீ வந்து கேட்டுப்பார். ஒரு வாரம் முன்னால் எனக்குத் திரட்டுப் பால் சாப்பிட ஆசை உண்டாயிற்று. ''இன்று பால் திரிந்து போகும்'' என்றேன். அப்படியே நடந்து கடைசியில் திரிந்த பாலில் திரட்டுப் பால் செய்தார்கள். மூன்று நாளைக்கு

முன் என் தாய் என்னை செடிகளுக்குத் தண்ணீர் விடச் சொன்னாள். ''தேவையில்லை. இன்று மழை பெய்யும்'' என்றேன். அப்படியே அன்று மழை பெய்தது. இப்போது நான் இன்று சொல்கிறேன் அந்த ஜமீன்தார் கெட்டவர் என்று. என் வாக்கு பலிக்கும்'' என்றான்.

''உன் தெய்வ வாக்கு பலிக்குமா என்று தெரியாது. ஆனால் வேலை வாய்ப்பு என் கையை விட்டு நழுவிச் செல்கிறதே என்று வருத்தமாக உள்ளது'' என்றான் ஹரி.

''எனக்கும் தான் வேலை வாய்ப்பு தவறுகிறது. என்னால்தான் இந்த வேலை உனக்குக் கிடைக்காமல் போகிறது என்று நினைத்தால் அது தவறு. இதைவிட ஒரு நல்ல வேலை உனக்கு சீக்கிரம் கிடைக்கும். அப்போது இந்த வேலை கிடைக்காமல் போனது நல்லது என்று நீயே சொல்லுவாய்'' என்றான்.

உண்மையிலேயே ஹரிக்கு நான்கு நாட்களில் ஒரு வேலை வாய்ப்பு தேடி வந்தது. ஹரியின் உறவினரான கேசவன் அவனை தனது ஊருக்கு வரும்படி அழைத்தார். அவர் பல ஆண்டுகளாகக் கடல் வாணிபம் செய்து ஏராளமான செல்வம் சேர்த்திருந்தார். ஆனால் அவருக்கு பிள்ளை பாக்கியம் இல்லை. வயதான காரணத்தினால், வியாபாரத்தை நிறுத்திவிட்டு வீட்டில் ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு இருந்தார். தன்னுடைய சொத்துக்களை பாதுகாக்கவும் மக்கள் தொண்டு புரிவதற்கும் தகுதியான இளைஞனைத் தேடிக் கொண்டிருந்த போது



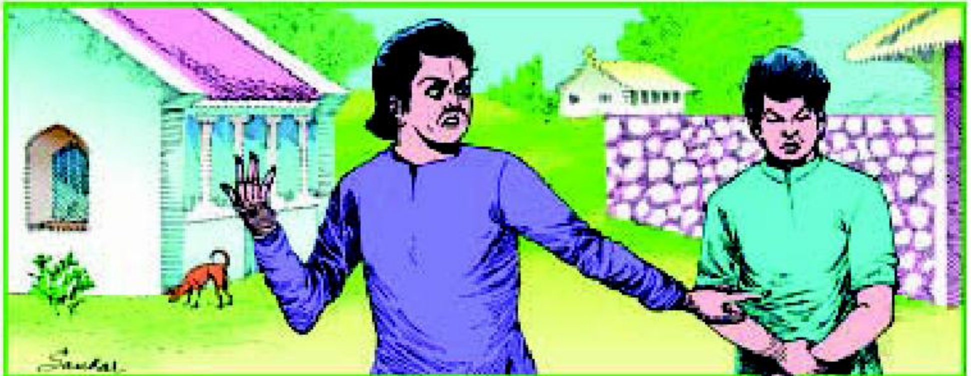
அவருக்குத் திடீரென ஹரியின் ஞாபகம் வந்தது. ஹரி தான் இதற்குத் தகுதியானவன் என்ற முடிவுக்கு வந்தது மட்டுமன்றி, தனது சொத்தில் கால் பங்கை ஹரிக்கே எழுதி வைத்து விட்டு மற்றதை நல்ல காரியங் களுக்காக ஹரியின் மூலம் செல விடவும் தீர்மானித்தார்.

அவரது அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு உற்சாகத்துடன் ஹரி சென்றான். சில நாட்கள் கழித்து ஹரி கிராமத்திற்கு ஒருமுறை திரும்பி வந்தான். தனக்கு உதவி புரிந்தவர் களுக்கெல்லாம் வெகுமதிகள் கொடுத்து மகிழ்ந்தான். ஆனால் கிரியை சந்திக்கவும் இல்லை, பரிசுப் பொருளும் கொடுக்கவில்லை.

கடைசியில் கிரியே அவன் வீட்டுக்குச் சென்று அவனை சந்தித் தான். ''என்னுடைய தெய்வ வாக்கி னால் தான் உனக்கு இந்த நல்ல வேலை கிடைத்தது. ஆனால் மற்றவர்களையெல்லாம் சந்தித்து மகிழ்ந்த நீ, என்னை மட்டும் பார்க்க வரவேயில்லை. எனக்காக பரிசு எதுவும் தரவில்லை'' என்றான்.

அதற்கு ஹரி, ''எனக்கு ஜமீன் தாரிடம் வேலை கிடைக்கக் கூடாது என்ற ஒரே காரணத்தினால்தான் நீ அந்த வேலையை கைவிட்டாய். தெய்வவாக்கு அது இது என்று சொல்கிறாய். உனது வாக்குப் பலித்ததாக நீ எண்ணி கர்வம் கொள்ள வேண்டாம். நீ கூறியவை நடந்தது எல்லாம் தற்செயலாக நிகழ்ந்தவை. நீ கூறிய வார்த்தைகள் உன் சுயநலத் தினாலும் தீய குணத்தினாலும் கூறப் பட்டவை. பால் திரிந்து போகும், மழை வரும் என்றதெல்லாம் தற் செயலாக நிகழ்ந்தவை. அவை தெய்வ வாக்கு ஆகாது. ஆகவேதான் உன்னைப் பார்க்கவே நான் விரும்ப வில்லை.உனக்குப் பரிசு கொடுத்தால் உன் தீய எண்ணங்களுக்குப் பரிசு கொடுத்தாகப் பொருள்படும் என்பதால் உனக்கு எதுவும் பரிசு கொண்டு வரவில்லை. இனி மேலாவது உன்னை நீ திருத்திக் கொள்'' என்றான்.

இதற்கு பதில் ஏதும் சொல்ல முடியாமல், குனிந்த தலையுடன் கிரி அங்கிருந்து சென்று விட்டான்.





மிஷிமிப ரிஷிெ

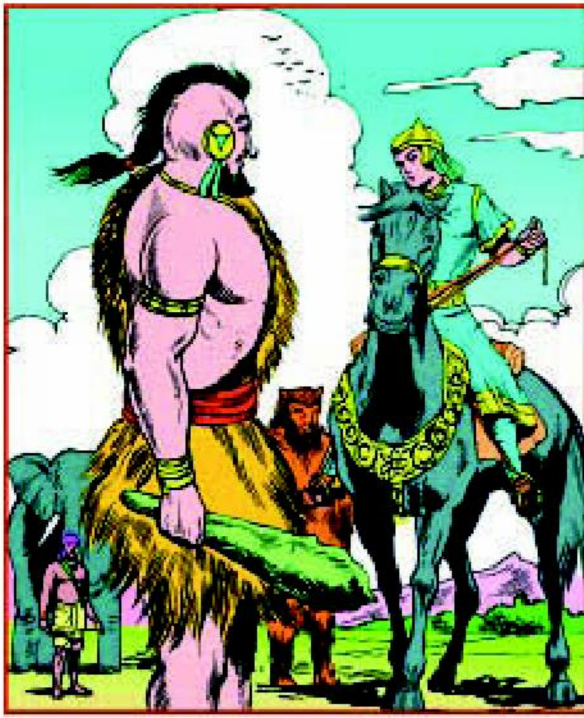
13

(மன்னன் துன்முகன் மிகுந்த துணிச்சலுடன் தன் எதிரியைப் பின் தொடர்ந்து கோட்டைக்குள் நுழைந்து விட்டான். மாயக்கரடியும் உக்கிரதண்டனும் கோட்டைக் கதவுகளை உடைக்க முயற்சி செய்கையில் கோட்டையின் உச்சியில் மாயக்குரங்கு ஒன்று தோன்றியது. ஆனால் காளிவர்மன் மாய மந்திரவாதியுடன் வந்ததைக் கண்டதும் அந்தக் குரங்கு கோட்டைக்குள் ஓடி ஒளிந்தது. பிறகு...)

காளிவர்மனையும் தன் எசமானர் மாய மந்திரவாதியையும் கண்ட மாயக்கரடி உற்சாகத்துடன் துள்ளிக் குதித்து வரவேற்றது. எருமையின் முதுகிலிருந்து இறங்கிய மந்திரவாதி ''கரடியே! மிகவும் மகிழ்ச்சி அடையாதே! நீ பார்த்தது சாதாரணக் குரங்கல்ல, மித்யா மிஸ்ரன் என்னும் மந்திரவாதியின் சீடன் பிராந்திமதி. அந்த பிராந்திமதி என்னுடைய மந்திரக் கோலைத் திருடி விட்டது. முதலில் அதை மீட்க வேண்டும்'' என்றான்.

காளிவர்மன் கரடியை நோக்கி, ''கரடியே, இந்த அசுரனையும், யானையையும் மற்றவர்களையும் நீ எங்கிருந்து பிடித்தாய்?'' என்றான்.

உக்கிரதண்டன் புன்னகையுடன் ''காளிவர்மன் என்பது நீதானா? உன்னைப் பற்றி கரடி எல்லா விஷயங்களையும் எனக்குக் கூறி உள்ளது. உன் அருகில் இருப்பவர்



தான் மாய மந்திரவாதியா?'' என்று கேட்டான். பிறகு தூரத்தில் தெரிந்த மன்னன் ஜீதகேதுவின் மந்திரியையும் அவனது படை வீரர்களையும் கண்ட உக்கிரதண்டன் ''காளிவர்மா, அந்த மாயக் குரங்கு உங்களை மன்னன் ஜீதகேதுவின் படை வீரர்கள் துரத்தி வருவதாகச் சொன்னது உண்மை தானா?'' என்று கேட்டான்.

இதற்கு பதிலேதும் சொல்லாமல் காளிவர்மன் மந்திரவாதியை நோக்கி ''குருவே! உங்களுடைய வலிமையை ஒரு முறை ஜீதகேது வுக்குக் காட்டிய பின்பும் அவனுடைய மந்திரி ஜீவகுப்தன் எப்படி நம்முடன் மோதுவதற்கு வந்துள்ளான் என்பது புரியாத புதிராக உள்ளது. இப்போது நாம் என்ன செய்யலாம்?'' என்று கேட்டான்.

தன் எதிரே இருந்த கோட்டையை ஒரு கணம் உற்று நோக்கிய மந்திரவாதி, ''என்னுடைய குருவுக்கு இடைஞ்சல்கள் விளைவிக்கும் அந்த சூனியக்காரனின் சீடன் தான் மாயக் குரங்கு. என்னிடம் மாறுவேடத்தில் பணிபுரிந்து, என்னிடமிருந்து நான் எதிர்பாராத சமயத்தில் என் மந்திரக் கோலை திருடி விட்டது'' என்றான்.

தனது கோடாலியைத் தூக்கிக் கொண்டு மந்திரவாதியின் அருகில் வந்த கரடி, ''பிரபு, தங்கள் மந்திரக் கோலை இழந்ததற்காக கவலைப் பட வேண்டாம். இதோ என்னிட முள்ள இந்தக் கோடாலியும் உங்களுடையதே! இதிலும் உங்கள் மந்திர சக்தி கட்டாயம் இருக்கும். இதன் சக்தியைக் கண்டு உக்கிர தண்டன் போன்ற அசுரனே பயப் பட்டான். இதைத் தாங்கள் பெற்றுக் கொண்டு என்னுடைய சுய உருவத்தை எனக்குத் திருப்பிக் கொடுங்கள்'' என்றது.

''கரடியாரே துன்முகனின் தலையைக் கொய்வதற்காக இந்தக் கோடாலியை வைத்திருக்கிறாய். அதை மறந்து விட்டாயா?'' என்று உக்கிரதண்டன் கேட்டான்.

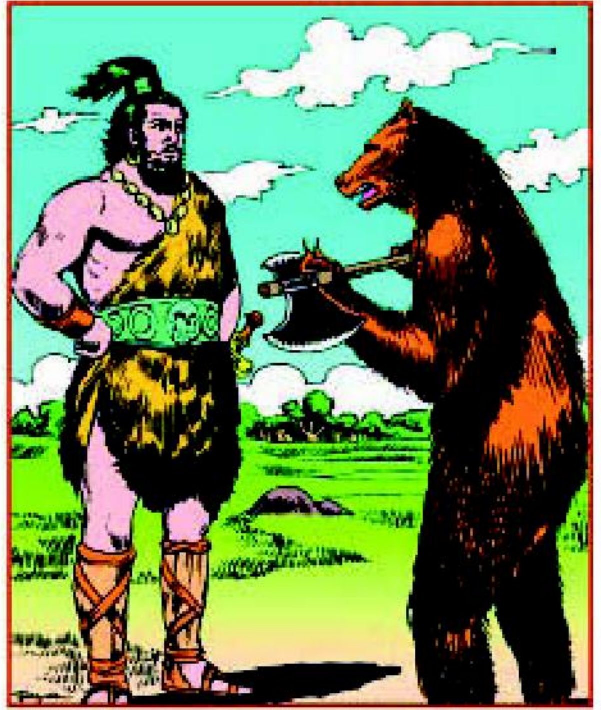
இதைக் கேட்டதும் திடுக்கிட்ட மந்திரவாதி, ''கரடியே! நீ இன்னுமா துன்முகனை உயிருடன் விட்டு வைத்திருக்கிறாய்? அந்த சூரிய பூபதி யார்? கோட்டைக்குள் யாருக்கும் யாருக்கும் போர் நடக்கிறது?'' என்று கேட்டான்.

கரடி அதுவரை நடந்த சம்பவங் களை தனது எசமானரான மந்திர

வாதிக்கு விளக்கியது. பிறகு, ''பிரபு, நாம் நினைத்த அளவுக்கு துன்முகன் மோசமானவன் இல்லை. பிறகு உங்கள் விருப்பம். ஆனால் அதற்கு முன் என்னுடைய சுய உருவத்தை எனக்குக் கொடுங்கள்'' என்று மீண்டும் கெஞ்சியது. காளிவர்மனும் ''குருவே, கரடியார் பாவம்! அது கேட்பது போல் அதற்கு சுய உருவத்தைக் கொடுத்து விடுங் களேன்'' என்றான்.

உடனே மந்திரவாதியும் அதற்கு இணங்கி அந்தக் கோடாலியை தனது கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஏதோ மந்திரத்தை உச்சரித்து விட்டு, கரடியின் கால்களைத் தொட கரடிக்கு மனிதக் கால்கள் தோன்றின. பிறகு கோடாலியால் கரடியின் உடலைத் தொட கரடியின் உடல் மனித உடலாக மாறியது. ஆனால் முகம் மட்டும் கரடி முகமாகவே இருந்தது.

தனது முகம் மட்டும் கரடி முகமாகவே இருப்பதை அறியாத கரடி, மந்திரவாதியை வீழ்ந்து வணங்கி, ''மிகவும் நன்றி பிரபு! எத்தனை நாட்களுக்குப் பின் எனக்கு மனித உருவம் கிடைத்துள்ளது? ஆகா! இப்போது மகிழ்ச்சியாக உள்ளது'' என்றதைக் கேட்டு சுற்றி இருந்த அனைவரும் சிரித்தனர். கரடி அவர்களைக் குழப்பத்துடன் பார்த்தது. உக்கிரதண்டன் கரடியிடம் ''கரடியாரே கழுத்து வரை நீ மனிதனாகி விட்டான். ஆனால் உன் முகம் ஏன் அப்படியே இருக்கிறது?'' என்று கேலி செய்தான். அப்போது



தான் கரடிக்கு என்ன நடந்துள்ளது என்று புரிந்தது. ''ஐயோ, பிரபுவே! என்னை ஏன் இப்படி செய்து விட்டீர்கள்? இது முன்னைவிட மோசமாக அல்லவா ஆகிவிட்டது? நான் எப்படி இந்த உருவத்துடன் சமூகத்தில் நடமாட முடியும்?'' என்று கூவியது.

அதற்கு மந்திரவாதி, ''கரடியே! என்னால் முடிந்தது இவ்வளவுதான். என்னுடைய மந்திரக் கோல் இல்லாததால் உன்னை மனிதனாக முழுமையாக மாற்ற முடியவில்லை. அது மட்டும் திரும்ப எனக்குக் கிடைத்தால் உன் முகத்தை மனித முகமாக மாற்ற முயற்சிப்பேன். அதுவரை நீ இப்படியேதான் இருக்க வேண்டும்'' என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் கரடி கண்ணீர் பெருக, ''நான் இந்த உருவத்திலேயே

இருந்தால் எனக்குப் பழைய பதவி எவ்வாறு கிடைக்கும்?'' என்று கேட்டது.

அதற்கு காளிவர்மன் ''கரடியே! இப்போது நிலைமை மாறிவிட்டது. மந்திரவாதியின் கையில் மந்திரக் கோல் இல்லை என்று அறிந்து கொண்ட மன்னன் ஜீதகேதுவுக்கு இப்போது தைரியம் உண்டாகி விட்டது. அவன் மந்திரவாதியையே சிறைப்பிடிக்கத் தன் வீரர்களை மந்திரியின் தலைமையில் அனுப்பி இருக்கிறான். இந்த சமயம் நீ உன் பதவியைப் பற்றி கவலைப் படுகிறாயே, நியாயமா இது?'' என்றான்.

கரடி பயத்துடன் பின்னால் வரும் மந்திரியைப் பார்த்துவிட்டு, ''அடக் கடவுளே! அந்த மந்திரி என் தலையை சீவி விடப் போகிறானே!'' என்று நடுங்கியது. உடனே மந்திரவாதி கோடாலியை மீண்டும் கரடிக்கே கொடுத்து விட்டு, ''கரடியே! வீணாக பயப்படாதே. உனக்குள் தைரியம் கொஞ்சமாவது இருந்தால், இந்தக் கோடாலி உன்னைப் பாதுகாக்கும்'' என்றவன் தன் இடையிலிருந்து நீண்ட வாளை உருவி ''இந்த வாள் ஒன்றே போதும் என்னை நான் காத்துக் கொள்ள'' என்றான்.

ஆனால் இதனால் சமாதான மடையாத கரடி, ''என்னுடைய வாழ்க்கை என்ன ஆகும்? அப்பாவி வழிப்போக்கர்களைக் கொள்ளை யடித்து வாழும் இந்த அற்பன் நாக மல்லனைப் போல் என்னால் இருக்க முடியாது. எனக்கு கௌரவமான பதவி தேவை'' என்றது.

ஆனால் கரடியின் வார்த்தைகளால் மிகவும் கோபமடைந்த நாகமல்லன் ''அட முட்டாள் கரடியே! என்னையா அற்பன் என்கிறாய்? கொள்ளை அடிப்பதற்கு அசாத்திய துணிச்சலும் வீரமும் தேவை. இதோ நான் என்னுடைய கத்தியைக் கீழே எறிந்து விடுகிறேன். உன்னுடைய கோடாலி யையும் தூக்கி எறி. வா, இருவரும் மல்யுத்தம் செய்வோம். பார்க்கலாம் யார் வீரன் என்று?'' என்று எகிறிக் குதித்தான்.

அவர்கள் இருவரையும் மிகுந்த கோபத்துடன் மந்திரவாதி முறைத்துப் பார்த்தான். பிறகு, ''காளிவர்மா நாம் எத்தகைய ஆபத்தில் சிக்கியிருக்கி றோம் என்று இந்த முட்டாள்களுக்குத் தெரியவில்லை. பின்னால்

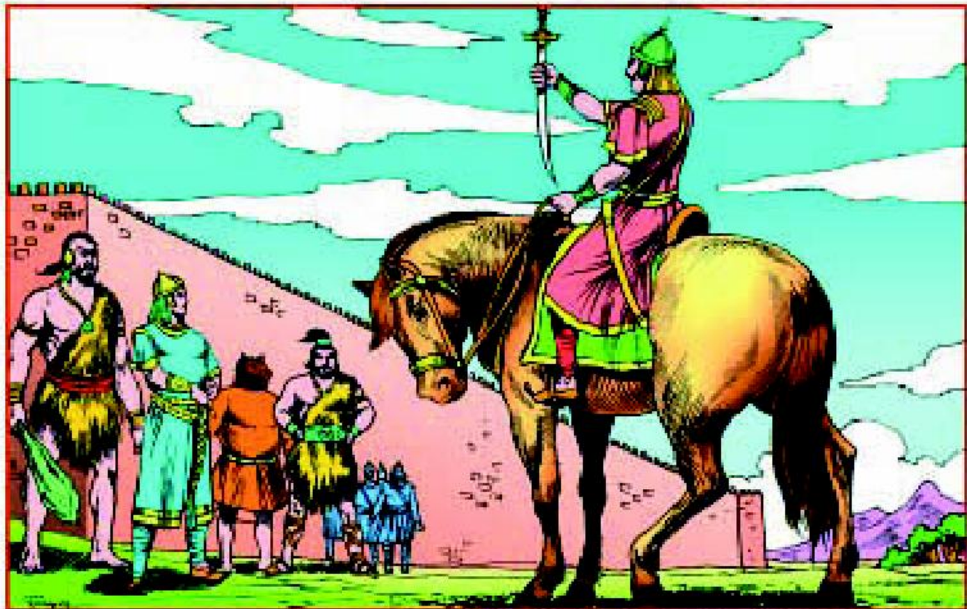
ஜீதகேதுவின் மந்திரி நம்மைத் தாக்க வருகிறான். அதோ முன்னால் உள்ள கோட்டைக்குள் துன்முகனும் பூபதியும் சண்டையிடுகின்றனர். அவர்களில் யார் வென்றாலும் வென்றவன் நம்மைத் தாக்குவான். நமக்கு இரு திசைகளிலும் அபாயம் காத்திருக்கிறது'' என்று கத்தினான்.

''மந்திரவாதி சொன்னது உங்கள் காதில் விழுந்ததா? கொஞ்சம் உங்கள் சண்டையை நிறுத்துகிறீர்களா?'' என்று காளிவர்மன் கூவினான். உடனே உக்கிரதண்டனைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் பயந்து போய் ''காளிவர்மன் வாழ்க! மந்திர வாதி வாழ்க!!'' என்று கத்தினார்கள்.

அப்போது பின்னாலிருந்து ஒரு குதிரைவீரன் வந்து சேர்ந்தான். அவன் ''எல்லாரும் கேளுங்கள். நான் ஜீவ குப்தனிடமிருந்து உங்களுக்கு ஒரு செய்தி கொண்டு வந்துள்ளேன்'' என்றவன் தொடர்ந்து ''மகா மந்திரி ஜீவகுப்தரின் கட்டளைப்படி இங்குள்ள மரண தண்டனை நிறை வேற்றும் பணியாளன் உடனே மந்திரியிடம் திரும்ப வேண்டும். அடுத்து, தண்டனையிலிருந்து தப்பி யோடும் காளிவர்மன் உடனே மந்திரியிடம் சரணடைய வேண்டும். இதுவே எங்கள் மந்திரியின் கட்டளை'' என்றான்.

அதைக்கேட்டு கடகடவென சிரித்த மந்திரவாதி, ''கரடியே, உனது மந்திரியின் கட்டளை காதில் விழுந்ததா? இப்போது என்ன செய்யப் போகிறாய்?'' என்றான்.

அதற்கு கரடி காளிவர்மனை நோக்கி ''காளிவர்மன் அவர்களே இந்தக் கரடித்தலையுடன் நான் என் ஊருக்குள் செல்ல முடியுமா? எனக்கு



நீங்கள்தான் உதவி செய்ய வேண்டும். என்னை இந்தக் கோலத்தில் கண்டால் குழந்தைகள் கூட என்னை கல்லால் அடிக்கும்'' என்றது.

இதைக் கேட்டு முறுவலித்த காளிவர்மன் கரடியின் அருகில் வந்து அதைத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு, ''கரடியே! உன்னுடைய எசமான விசுவாசத்தைப் பாராட்டுகிறேன். முதலில் உனக்கு உதவி செய்ய முயற்சி செய்வோம். கோட்டைக்குள் நுழைந்து அந்த மாயக்குரங்கைப் பிடித்து, அதனிடமிருந்து மந்திரக் கோலை கைப்பற்றுவோம். பூபதி யுடன் சண்டையிடும் துன்முகனைக் காப்பாற்றுவோம். மன்னன் ஜீதகேது வுடன் ஒப்பிட்டால், துன்முகன் எவ்வளவோ பரவாயில்லை என்றே தோன்றுகிறது. அதற்குமுன் மந்திரி இடமிருந்து வந்துள்ள தூதனுக்கு சரியான பதிலை நீயே சொல்லி அனுப்பு. உன் கையிலே கோடாலி இருக்கிறது. எங்கள் ஆதரவும் உனக்கு இருக்கிறது. தைரியமாக செயற்படு'' என்றான்.

''ஹே, பைரவா!'' என்று கத்திக் கொண்டே கரடி துள்ளிக் குதித்துச் சென்று அந்த தூதனிடமிருந்த கத்தியைப் பறித்து அதை வளைத்து உடைத்தது. பின்பு தூதனை நோக்கி, ''அடே தூதா! நான் ஜீதகேதுவின் வேலைக்காரன் என்பது உண்மை தான். ஆனால் பெற்றுக் கொண்ட ஊதியத்திற்கு சிறப்பாக பணியும் புரிந்துள்ளேன். இரண்டும் சரியாகி விட்டன. இனி நான் உங்கள் அரசனுக்கும் மந்திரிக்கும் அடிமை யல்ல. ஒழுங்காக மந்திரியைத் திரும்பிச் செல்லுமாறு சொல்வாய்'' என்று பயமுறுத்தியது. அதைக் கேட்ட தூதனும் திரும்பிச் சென்றான்.

அந்த சமயம் கோட்டைக் குள்ளிருந்த திடீரென பேரிரைச்சலும் அமர்க்களமும் உண்டாயின. உயர்ந்த குரலில் ''காளிவர்மன் வாழ்க'' என்ற கூக்குரல்கள் கேட்டன. எல்லாரும் ஆச்சரியத்துடன் கோட்டையை உற்று நோக்க கோட்டைக் கதவுகள் தீப்பற்றி எரியக் கண்டனர்.

(தொடரும்)

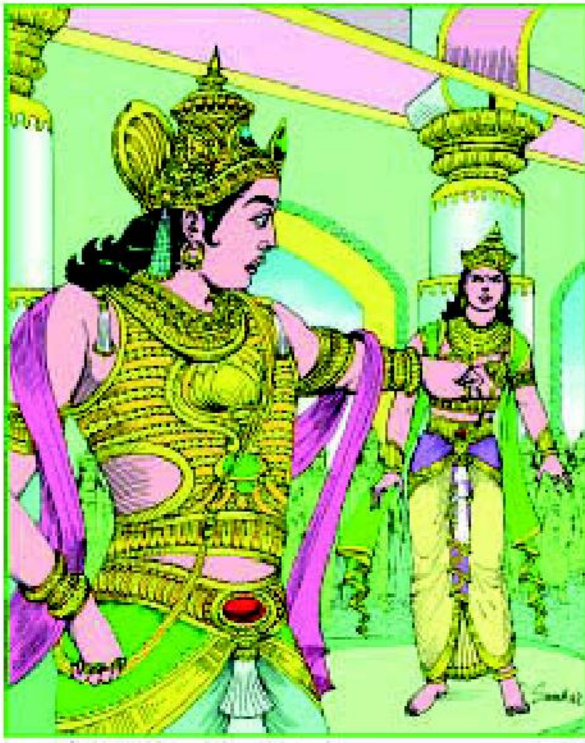




நவீன வேதாளக் கதை

உண்மையான அன்பு

தன் முயற்சியில் சற்றும் தளராத விக்கிரமன் மீண்டும் மரத்தின் மீதேறி அதில் தொங்கும் உடலைக் கீழே வீழ்த்தினான். பின்னர் அவன் கீழே இறங்கி அதைத் தூக்கிக் கொண்டு மயானத்தை நோக்கி செல்கையில் அதனுள் இருந்த வேதாளம் சிரித்துக் கொண்டே ''மன்னா நீ யாருக்காக இத்தனை சிரமப்படுகிறாயோ, அவன் இதற்குத் தகுதியுள்ளவன்தானா என்று நிச்சயமாகத் தெரியுமா? ஏனெனில் சில சமயங்களில் மேதாவிகள் கூட உண்மையைக் கண்டு அறிவதில் தவறு செய்கின்றனர். அப்படிப்பட்ட ஒருவனான பானுமூர்த்தி



என்பவனின் கதையைக் கூறுகிறேன், கேள்'' என்று கதை சொல்ல லாயிற்று.

பானுமூர்த்தி என்பவன் ஒரு கந்தர்வ மன்னனிடம் பணி புரிந்து வந்தான். அவன் சுப்ரியா என்ற கந்தர்வப் பெண்ணிடம் காதல் கொண்டான். ஆனால் சுப்ரியாவோ அவனிடம் ஒரு பெரிய தந்தப் பேழையைத் தந்து, ''மன்னனின் பொக்கிஷத்திலுள்ள விலையுயர்ந்த இரத்தினக் கற்களால் இதை நிரப்பி என்னிடம் கொடுத்தால் மட்டுமே நான் உன்னை மணம் புரிந்து கொள்வேன்'' என்றாள்.

பானுமூர்த்தி தன் காதலைப் பற்றி மன்னனிடம் கூற, மன்னன் அவனிடம் ''இரத்தினக் கற்களை வீசி நான் உன்மேல் அடிப்பேன். எத்தனை கற்களின் அடியை உன்னால் தாங்க முடிகிறதோ, அத்தனையும் உனக்குத் தருவேன்'' என்றான்.

நிபந்தனையை ஒப்புக் கொண்ட பானுமூர்த்தி சோதனைக்குட் பட்டான். ஆனால் முதல் அடியையே தாங்க முடியாமல் அடிப்பதை நிறுத்தச் சொன்னான். அதைக் கண்ட மன்னன், ''உன்னுடைய காதல் உண்மையானது என்றால் உன்னால் வலியைத் தாங்க முடியும்'' என்று ஏளனம் செய்தான்.

உடனே பானுமூர்த்தி ''மன்னா, நான் சுப்ரியாவை மணக்க விரும்புவது உண்மையே. ஆனால் அதற்காக என்னால் இந்த வலியைத் தாங்க முடியாது '' என்றான்.

அதற்கு கந்தர்வ மன்னன், ''காதலைக் குறைவாக மதிப்பிடும் உனக்கு இனி இந்த கந்தர்வ உலகில் இடம் இல்லை. நீ பூலோகம் சென்று அடைவாய்'' என சாபமிட்டான். பிறகு மனம் இளகி பானுமூர்த்தியைப் பார்த்து ''இந்த தந்தப் பேழையில் இரத்தினக் கற்களை நிரப்பிக் கொண்டு பூலோகத்திலுள்ள உண்மை யான அன்பு கொண்ட மனிதன் ஒருவனுக்கு பரிசாக அளித்து விட்டு மீண்டும் கந்தர்வ லோகம் திரும்பு வாய்'' என்று ஆணையிட்டான்.

அந்தப் பேழையுடன் பூலோகம் வந்த, பானுமூர்த்தி தன்னை சந்நியாசியாக மாற்றிக் கொண்டு, உண்மையான அன்புள்ள மனிதனைத் தேடினான். பலநாட்கள் சுற்றி அலைந்து அவன் சோலையூர் என்ற



ஊரை அடைந்தான். அந்த ஊரில் எல்லாரும் புகழும்படியான சிவ சங்கரின் குடும்பத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டான். அக்குடும்பத்தில் மூத்தவனான ராமன் தன் தாய் தந்தையரை உரிய முறையில் போற்றிக் காத்ததுடன், தன் தம்பியையும் மிகுந்த அன்புடன் நேசித்து வந்தான். தன் குடும்பம் மட்டுமின்றி அந்த ஊரிலுள்ள அனைவரையும் தன்னுடைய குடும்பத்தினர்களைப் போல் நேசித்து வந்தான்.

அவன் தம்பியான சந்திரனும் ராமனைப் போலவே நல்ல குணங்கள் படைத்தவன். ஆனால் சுகவாசி யாகவும் சோம்பேறியாகவும் இருந்தான்.

ராமனது நல்ல குணங்களால் கவரப்பட்ட அந்த ஊர் செல்வந்தரான சுந்தரம் தன் மகளான மல்லிகாவை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தார். திருமணத்தின் போது மல்லிகாவின் தங்கையான மனோ கரியைக் கண்டு ராமனின் தம்பி சந்திரன் பெரிதும் ஈர்க்கப் பட்டான். அவளைத்தான் மணம் புரிவேன் என்று உறுதி கொண்ட சந்திரன் ஒரு நாள் மனோகரியைத் தனிமையில் சந்தித்துத் தன் விருப்பத்தை அவளிடம் வெளியிட்டான்.

மனோகரிக்கு சந்திரனின் நல்ல குணங்களைப் பற்றித் தெரிந்திருந் தாலும், கூடவே அவன் உடலை வருத்தி உழைக்காத ஒரு சுகவாசி என்பதும் தெரிந்திருந்தது. ஆகவே அவள் சந்திரனிடம்'' எனக்காக ஒரு வீடு வாங்கிக் கொடுத்தால் உன்னை மணக்க சம்மதிக்கிறேன்'' என்றாள்.

''இவ்வளவு தானே! கொஞ்சம் அவகாசம் கொடு. நான் உனக்காக வீடு ஒன்று வாங்குகிறேன்'' என்றான் சந்திரன். அதற்கு மனோகரி, ''வீடு நீ எப்படி வாங்குவாய்? உனக்கோ வேலை எதுவும் கிடையாது. உன்னால் எப்படி முடியும்?'' என்றாள். உடனே சந்திரன், ''என் அப்பாவிடம் பணம் கேட்டு, அதில் வீடு வாங்குவேன்'' என்றான்.

அதற்கு மனோகரி, '' நீ உழைத்துப் பணம் சம்பாதித்து வீடு வாங்கு. பிறகு பார்ப்போம்'' என்று கூறி அவனை அனுப்பி விட்டாள்.

மனோகரியின் இந்தத் துடுக்கான பதிலால் சந்திரன் மிகுந்த

ஏமாற்றமும் அவமானமும் அடைந் தான். அதுவரையில் தான் சுகவாசி யாக வேலை வெட்டி செய்யாமல் வீண் பொழுது போக்கியதற்காக வருந்தினான். இனி என்னதான் வேலை செய்தாலும், வீடு வாங்கும் அளவுக்குப் பணம் சேர்ப்பதற்குள் பல ஆண்டுகள் ஆகி விடும். அதுவரை மனோகரி எப்படி காத்திருப்பாள்? அவளை மறந்து விட வேண்டியது தான் என்று முடிவு செய்தான். ஆனால் அவ்வளவு எளிதாக மறக்க முடியவில்லை.

தன் தம்பியின் வாட்டமடைந்த முகத்தைக் கண்டு ராமன் ஒருநாள் தம்பியிடம் விசாரித்து உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டான். தன் தம்பியிடம், ''சந்திரா! மனோகரி மீது உனக்கு அபாரமான அன்பு இருப்பது உண்மையானால், நீ வீடு வாங்க உன் முயற்சியால் எவ்வாறு பணம் சேர்ப்பது என்று யோசி. மனோ கரிக்கும் உன்மீது உண்மையான அன்பு இருந்தால், அவளுக்கு உனக்காகக் காத்திருப்பாள்'' என்றான்.

இந்த சூழ்நிலையில்தான் கந்தர்வ மன்னரிடம் பணிபுரிந்த பானுமூர்த்தி ராமனை நாடி வந்தார். ஆனால் தன்னிடம் உள்ள ரத்தினக் கற்களைப் பற்றி ஒன்றும் கூறவில்லை. அவர் வந்த விஷயத்தைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டதும், ''சுவாமி, உண்மையாக அன்பு கொண்டுள்ள மனிதனைத் தேடி நீங்கள் வந்துள்ளீர்கள். என்னைக் காட்டிலும், என் தம்பி யான சந்திரன் ஒரு பெண்ணிடம் உண்மையாகவே தீவிர அன்பு செலுத்துகிறான். நீங்கள் தேடி வந்துள்ள சரியான நபர் அவனே'' என்றான்.

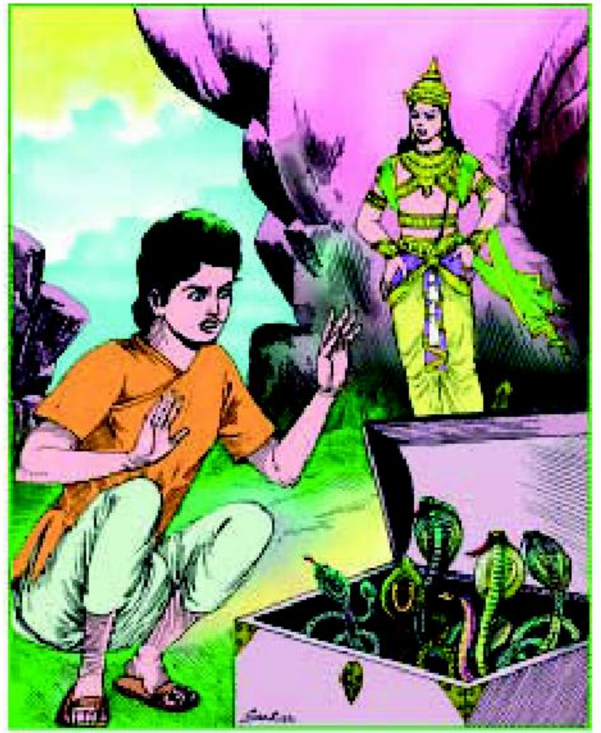
சாமியார் உருவத்தில் இருந்த பானு மூர்த்தி சந்திரனின் அன்பின் ஆழத்தை சோதிக்க விரும்பினார். சந்திரனை நோக்கி, ''மனோகரிக்காக எவ்வளவு கட்டங்களை சந்திக்க நேர்ந்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வாயா?'' என்றார். சந்திரன் சம்மதிக்கவே அவனை ஒரு காட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று அங்குள்ள குகையில் உட்காரச் செய்து, ''நீ ஒருநாள் முழுதும் இப்படியே அமர்ந்து ஆஞ்சனேயரை நினைத்து உண்ணாமல் தவம் இரு. மனோகரி மீதுள்ள அன்பு உண்மையானால், நீ இதைச் செய்ய

வேண்டும்'' என்றார். சந்திரன் பானு மூர்த்தி சொல்லியவாறு தியானத்தில் அமர்ந்து விட்டான்.

மறுநாள் அங்கு வந்த பானு மூர்த்தி தான் கூறியவாறே ஆடாமல் அசையாமல் தியானத்தில் அமர்ந்திருந்த சந்திரனை எழுப்பி, ''சபாஷ், முதல் சோதனையில் தேறிவிட்டாய். இப்போது அங்கேபார். ஒரு அசுரனின் சிலை தெரிகிறதல்லவா? அதன் வாயினுள் ஒரு சாவி தொங்குகிறதைப் பார். சிலையின் வாயில் கை விட்டு அந்தச் சாவியை எடு. கையை விடும் சமயம், அசுரன் சிலை வாயை மூடிக் கொள்ளும். உனக்குப் பொறுக்க முடியாத வலி உண்டாகும். மனோகரியின் மீதுள்ள அன்பு உண்மையானால் அந்த வலியைப் பொறுத்துக் கொள். போ'' என்றார்.

சந்திரன் அந்த அசுரனின் சிலையின் வாயில் கை விட்டு சாவியை எடுக்கையில், வாய் மூடிக் கொள்ள சந்திரனுக்குத் தாங்க முடியாத வேதனை உண்டாயிற்று. மனோகரிக்காகப் பொறுத்துக் கொண்டு, எப்படியோ சாவியை வெளியில் எடுத்து விட்டாள்.

அப்போது பானுமூர்த்தி, ''சபாஷ், அந்தச் சாவியால் அசுரனின் வயிற்றில் ஒரு பூட்டு உள்ளதே, அதைத் திற'' என்றார். அந்தப் பூட்டை சந்திரன் திறந்ததும், பெரிய சத்தத்துடன் அசுரனின் சிலையின் வயிறு திறந்தது. பானுமூர்த்தி அந்த துவாரத்தின் வழியே சந்திரனைக் கூட்டிச் சென்றார். அவருடைய தந்தப்



பேழை அங்கே காணப்பட்டது. ''சந்திரா, உனது முழு பலத்தையும் உபயோகித்து இந்தப் பேழையின் மேல் கை முட்டியால் குத்து. மேல் மூடி உடையும் வரை நீ குத்திக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் செய்'' என்றார்.

சந்திரன் பலமாக மேல் மூடியை முட்டியால் குத்தினான். பொறுக்க முடியாத வலி ஏற்பட்டது. ஆனால் மனோகரியை நினைத்துக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் குத்தினான். கடைசியில் மேல் மூடியும் உடைந்தது. சந்திரனின் கண்களுக்கு இரத்தினக் கற்கள் தெரியாமல் பாம்பு தெரிந்ததால், பானுமூர்த்தி, ''சந்திரா. இதனுள் இருக்கும் இரத்தினக் கற்கள் உன் கண்களுக்குத் தெரியாததால் உன்னை விடச் சிறந்தவர்கள்

இருக்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது. நீ சென்று உன் குடும்பத்தினர்கள் அனைவரையும் அழைத்து வா'' என்றார்.

சந்திரன் குடும்பத்தினர்களான அவன் தாய், தந்தை, அண்ணி அனைவருக்கும் பாம்புதான் தெரிந்தது. ஆனால் ராமனின் கண்களுக்கு மட்டும் இரத்தினக் கற்கள் தெரிந்தன.

இந்த இடத்தில் வேதாளம் கதையை நிறுத்தி விட்டு, ''விக்கிரமா! பானுமூர்த்தியால் சிறிதளவு வலிக் கூட சுப்ரியாவின் பொருட்டு தாங்க முடியவில்லை. ஆனால் சந்திரனோ மனோகரியின் மேல் கொண்ட அன்பினால் தாங்க முடியாத வலியையும் வேதனையையும் அவன் பொறுத்துக் கொண்டான். அவனுடைய அன்பு உண்மையானது தான். அப்படிஇருந்தும் அவன் கண்களுக்கு அந்த இரத்தினக் கற்கள் ஏன் தெரியவில்லை? அவன் அண்ணன் ராமனுடைய கண்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? இதற்கு பதில் அறிந்தும் நீ மௌனமாக இருந்தால் உன் தலை வெடித்து சுக்கு நூறாகும்'' என்றது.

அதற்கு விக்கிரமன் '' சந்திரன் மனோகரியின் மீது கொண்ட அன்பு ஆழமானது தான். அதில் சந்தேகமே இல்லை. ஆனால் சந்திரன் அத்தகைய அன்பு கொண்டிருந்தது மனோகரி ஒருத்தி மீதுதான். இளமைப் பருவத்தில் இவ்வாறு ஆழ்ந்த அன்பு ஒரு பெண்ணிடம் உண்டாவது இயற்கைதான். ஆனால் அவன் அண்ணன் ராமன் மன்னுயிர்களைத் தன் உயிர்போல் நேசித்தவன், அவன் தன் குடும்பம் மட்டுமன்றி அனைவர்களிடமும் அன்பு கொண்டிருந்தான். ஆகவே அனைவரிலும் சிறந்த அவன் கண்களுக்கு மட்டுமே இரத்தினக் கற்கள் தெரிந்ததில் ஆச்சரியமில்லை'' என்றான்.

விக்கிரமனது இந்த சரியான பதிலால் அவன் மௌனம் கலையவே, அவன் சுமந்து வந்த உடலுடன் இருந்த வேதாளம் மீண்டும் பறந்து சென்று முருங்கை மரத்தில் ஏறிக்கொண்டது.



குரங்கு முக இளவரசனிலிருந்து அழகான இளவரசன்

ஈராக் நாட்டின் அடர்ந்த காட்டில் இருந்து ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை ஒரு தேனினுமினிய தீஞ்சுவை கானத்தைக் கேட்க முடிந்தது. ஈராக் மன்னரும் மற்றவர் களும் காலையில் அல்லது மாலையில் நதியின் கரையில் திரண்டு நின்று அந்த கானத்தை ரசித்துக் கேட்பதுண்டு. ஆனால் நதியைக் கடந்து சென்று காட்டுக்குள் நுழைய அவர்கள் முயற்சித்ததே இல்லை. ஏனெனில் பாடுபவர் அவர்களைக் கண்டு பயந்து போய் பறந்து விடக் கூடாதே என்று தான்.

பாடுபவர் பறந்து செல்வதா! அது எப்படி முடியும் என்று நினைக் கிறீர்களா! அவ்வாறு கீதம் இசைத்தது ஒரு தங்க மரத்தில் வசித்த தங்கப் பறவை. இதைப் பற்றிய கதையைக் கேட்க ஆவலாக இருக்கிறீர்களா?

பழங்காலத்தில் ஈராக் நாட்டில் ஒரு மன்னர் இருந்தார். அவருக்கு ஆறு மனைவிகள் இருந்தனர். ஒவ்வொரு மனைவிக்கும் ஒன்றாக மொத்தம் ஆறு பிள்ளைகள் இருந்தனர். இவர்களைத் தவிர ஏழாவது மகன் ஒருவன் காட்டில் வசித்து வந்தான்.

மன்னருக்கு வேட்டையாடுவதில் விருப்பம் அதிகம். அதேபோல் மான் இறைச்சியும் அவருக்கு மிகப் பிடித்த



ஒன்று. ஆனால் மன்னர் தானே வேட்டையாடிக் கொண்டு வரும் மான்களின் இறைச்சியை மட்டுமே உண்பார். ஒவ்வொரு முறையும் மான் வேட்டையாடிக் கொண்டு வந்து, அதை தனது மனைவிகளிடம் கொடுத்து சமைக்கச் செய்து உண்பார். ராணிகள் ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் தனிப்பட சமைத்து வந்ததால், யார் நன்றாக சமைக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதை அறிந்து கொள்வதற்காக ஒரு முறை தான் மான்

ஒன்றை வேட்டையாடிக் கொண்டு வருவதாகவும் ராணிகள் ஆறு பேரும் ஒரே நாளில் அதைப் பகிர்ந்து கொண்டு தனித்தனியாக சமைக்க வேண்டும் என்றும் வேட்டையாடச் சென்றார்.

அன்று நண்பகல் வரை மான் ஒன்றுமே கிடைக்காததால் தன்னுடன் வந்த ஆட்களை அரண்மனைக்கு திருப்பி அனுப்பி தான் தாமதமாக மானுடன் வருவதாக ராணிகளுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பினார். ஆனால் மன்னருக்கு மாலை ஆகியும் ஒரு மானும் அகப்படவில்லை. இரவை காட்டில் எங்கு கழிப்பது என்று யோசித்த மன்னரின் கண்களில் ஒரு பழைய மாளிகை தென்பட்டது. அதனுள் நுழைந்த மன்னர் அழகே உருவான ஓர் இளம் பெண் தனியே அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அவரைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்த அவள் அவரிடம் தன் கதையை விவரித்தாள்.

தான் ஒரு ராஜகுமாரி என்றும் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ஓர் அரக்கன் தனது பெற்றோர்களைக் கொன்று விட்டு அவளை அந்தக் காட்டுக்குள் கொண்டு வந்ததாகவும் கூறினாள். அவளை மணந்து கொள்ள விரும்பிய அவனுக்கு தான் மணக்கவிருக்கும் பெண்ணின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய பிறகே மணம் புரிய வேண்டும் என்ற சாபம் இருந்தது. அதன்படி அவன் அந்த அழகியின் விருப்பத்தைக் கேட்க அவள் ஒரு தங்க மரத்தில் அமர்ந்து கானம் இசைக்கும் தங்கப் பறவையைப் பற்றி தான் கேள்விப் பட்டிருப்பதாகவும் அது வேண்டுமென்றும் கூறினாள்.

அதற்கு அந்த அரக்கன் அது மிகவும் அபாயகரமான வேலை என்றும் ஒரு ஆண்டு அவகாசம் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், அதற்குள் திரும்பாவிட்டால் அந்த முயற்சியில் அவன் இறந்து விட்டான் என்று எண்ணிக் கொள்ளும்படியும் சொன்னான். அந்த சூழ்நிலையில் அவள் தனக்கு விருப்பமானவனை மணக்கலாம், ஆனால் அவ்வாறு மணந்தால் அவளுக்கு குரங்கு முகம் கொண்ட குழந்தை பிறக்கும் என்றும் கூறி விட்டு தங்கப் பறவையைத் தேடிச் சென்றான்.

மனதைக் கிறங்கச் செய்யும் அந்த அழகியைக் கண்டு மயங்கிப்

போயிருந்த மன்னர் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் உடனே அவளை மணந்து கொள்ள விரும்பினான். அவளும் சம்மதிக்கவே மன்னர் அவளை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அந்த அழகியை மணந்து கொண்ட மன்னர் அவள் பேரில் அதிகப் பிரியம் காட்டுவதைப் பார்த்து மற்றவர்கள் பொறாமைப் பட்டனர். அவள் ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தாள். குழந்தையின் முகம் குரங்கு முகமாய் இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைந்த மன்னர் அவளையும் அவள் குழந்தையையும் காட்டுக்குத் துரத்தி விட்டார். ஆனால் அவள் வசதியாக வாழ வேண்டிய வசதிகள் செய்து கொடுத்தார்.

அந்தக் காட்டினில் ஒரு யோகி குருகுலம் நடத்தி வந்தார். மன்னர் உடைய மற்ற ராணிகளின் பிள்ளைகளுடன் குரங்கு முகச் சிறுவனும் அவருடைய குருகுலத்தில் சேர்ந்து கல்வி பயின்றான். ஆனால் அவன் மற்ற அனைவரையும் விட கல்வியில் சிறந்து விளங்கினான்.

அவனைக் கண்டு பொறாமையுற்ற அந்த ஆறு இளவரசர்களும் பள்ளிக்கு ஓரிரவில் தீ வைத்து விட்டு அந்தப் பழியை அந்தச் சிறுவன் மேல் போட்டதுமன்றி, தங்கள் தந்தையிடம் புகார் செய்தனர். தீர விசாரிக்காமல் மன்னரும் தன் ஏழாவது மகனை நாடு கடத்த உத்தரவு இட்டார். ஆனால் அரசவைக்கு வந்த யோகி மூலம் உண்மை அறிந்த பின் மன்னர் தன்னுடைய ஆறு பிள்ளைகளையும் நாடு கடத்தினார். அந்த ஆறு பேரும் கடலில் இருந்த ஒரு தீவினை அடைந்தனர். அந்தத் தீவில் தங்களுடைய ஒன்றுவிட்ட தம்பியான குரங்குமுக இளவரசனைக் கண்டதும் ஆச்சரியமடைந்தனர். அந்த இடத்தில் கடலில் இரு ஆறுகள் கலந்தன. ஒன்றின் நீர் வெண்மையாகவும் ஒன்றின் நீர் சிவப்பாகவும் இருந்தது. சிவப்பு நீர் உள்ள ஆற்றின் கரையில் ஒரு பிசாசு உள்ளது என்றும் அந்த ஆற்றில் பயணம் செய்ய வேண்டாம் என்றும் அங்குள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். தனது தம்பியை ஒழித்துக் கட்ட இதுதான் வாய்ப்பு என்று எண்ணிய அவன் அண்ணன்மார்கள் சிவப்பு நிற ஆற்றில் பயணம் செய்தால் அதிருஷ்டம் உண்டாகும் என்று சொல்லி அவனை அந்த ஆற்றில் ஒரு



படகில் ஏற்றி அனுப்பி விட்டனர். கொஞ்ச தூரம் சென்றதும், கரையில் ஒரு தங்க மரமும் அதில் அமர்ந்திருந்த ஒரு தங்கப் பறவையும் அந்த மரத்தைச் சுற்றியிருந்த ஒரு பயங்கர ஐந்து தலை பாம்பும் தென்பட்டன. அந்த ஐந்து தலைப் பாம்பு இளவரசனை நோக்கி சீறி விஷம் கக்கியது.

தங்கப் பறவையைப் பற்றி தன் தாயிடம் அறிந்திருந்த இளவரசன் கரைக்குச் சென்று அதை பாம்பிடம் இருந்து விடுதலை செய்தான். உடனே அந்தப் பறவை இனிமையாக தன் குரலில் கீதம் இசைக்க குரங்கு முக இளவரசன் மிக அழகான மனித முகங்கொண்டவனாய் மாறினான்.

உடனே அந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்கள் அவனைச் சூழ்ந்து மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்ய, அவர்களுடைய அரசன் அவன் துணிச்சலைப் பாராட்டித் தன் மகளை அவனுக்கு திருமணம் செய்து வைத்தான். தன் செல்வம் முழுவதுமே சீதனமாகத் தர முயன்ற அரசனிடமிருந்து அந்த தங்க மரத்தையும் தங்கப் பறவையை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டு இளவரசன் தன் மனைவியுடன் காட்டிலுள்ள தன் தாயிடம் சென்றான். பிறகு தன் தந்தையான மன்னரிடம் சென்றான்.

குரங்கு முகம் கொண்ட தன் மகன் மிக அழகான இளைஞனாக மாறி இருப்பதைக் கண்டு மன்னர் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். தன்னால் காட்டுக்குத் துரத்தப்பட்ட தனது ஏழாவது ராணியிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு, அவளை தன்னுடனே இருக்குமாறு கெஞ்சியும் அவள் மறுத்து விட்டாள். காட்டில் அவள் இருப்பிடத்திற்கு முன் அந்த தங்க மரத்தையும் பறவையையும் விட்டு விட்டனர். சில ஆண்டுகள் கழித்து மன்னர் இறந்துவிட, மற்ற இளவரசர்கள் திரும்பி வராமல் போகவே அவர்கள் இறந்து விட்ட தாகக் கருதி ஏழாவது இளவரசனே அரியணையில் அமர்ந்தான். ஆனால் அவன் அடிக்கடி தன் தாய் மனைவி ஆகியோருடன் நதிக்கரையில் நின்று தங்கப் பறவையின் தீஞ்சுவை கானத்தை கேட்டு மகிழ்வது வழக்கமாக இருந்தது.

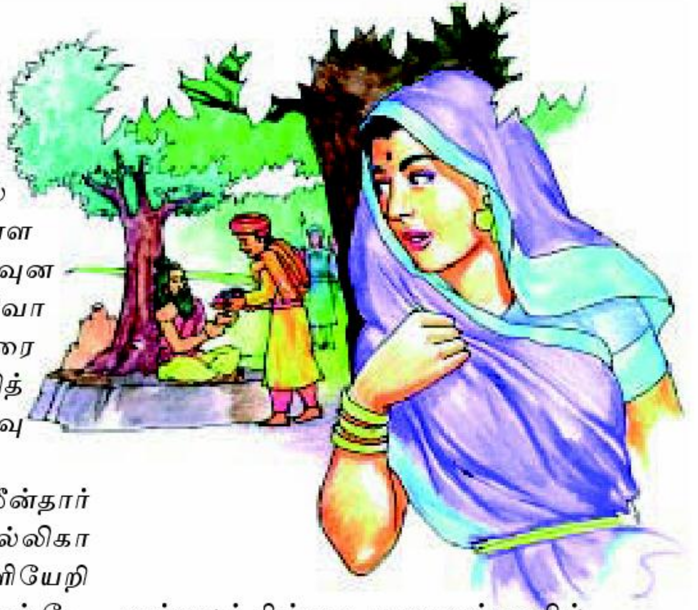
மாப்பிள்ளை கேட்ட மணப்பெண்



ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பணக்கார ஜமீன்தார் இருந்தார். அவருக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தவுடன் மனைவி இறந்து விட்டாள். தன்னுடைய மகளுக்கு மல்லிகா என்று பெயரிட்டு அவளைக் கண்ணும் கருத்துமாய் வளர்த்தார். சில ஆண்டுகளில் மல்லிகா பெரியவளாகி மணப் பருவம் எய்தினாள். அவளது தோழிகள் அவளுடைய அழகைப் புகழ்ந்தார்கள். இதனால் மல்லிகா தன் அழகால் கர்வம் கொண்டிருந்தாள்.

அந்தக் காலத்தில் கிராமத்து நாவிதனுக்கு கிராமத்திலுள்ள இளைஞர்களைப் பற்றி நன்கு தெரிந்திருந்தது. ஜமீன்தார் ஒரு நாள் நாவிதனை அழைத்து தன் மகளுக்குப் பொருத்தமான வரனைப் பற்றி விசாரிக்க ஆரம்பித்தார். இருவரின் பேச்சுவார்த்தையைக் கவனித்த மல்லிகா, ''அப்பா, பலசாலியான ஒருவனைத் தான் நான் மணம் புரிவேனே தவிர சாதாரண மனிதனை அல்ல'' என்று பளிச் என சொன்னாள்.

அவளுடைய அதிரடி வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஜமீன்தாருக்கும், நாவிதனுக்கும் தூக்கி வாரிப் போட்டது. தனது திருமண விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு இளம்பெண் இவ்வளவு பகிரங்கமாகப் பேசுவாள் என்று அவர்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஜமீன்தார் மல்லிகாவை நோக்கி, ''மகளே, உன்னுடைய திருமணத்தைப் பற்றி நீயே பேசுவது சரியில்லை. உனக்குத் தகுந்த மாப்பிள்ளையை நான்தான் தேர்வு செய்ய வேண்டும்'' என்றார். ஆனால் மல்லிகா பிடிவாதமாக, ''அப்பா, நீங்கள் பார்க்கும் மாப்பிள்ளையை நான் மணம் புரிய முடியாது. என்னுடைய எதிர்பார்ப்புகளைப் பற்றி நாவிதனுக்கு என்ன தெரியும்?'' என்று கூறி விம்மிக் கொண்டே



சென்றாள். தன்னுடைய அருமை மகள் விம்முவதைக் கண்டதும் அதற்குமேல் அவளைக் கடிந்து கொள்ள மனமில்லாமல் ஜமீன்தார் மவுன மானார். ஆனால் மல்லிகாவோ தனக்கு விருப்பமான நபரை வீட்டை விட்டு வெளியேறித் தானேத் தேடிக் கொள்ள முடிவு செய்தாள்.

மறுநாள் காலை ஜமீன்தார் எழுவதற்கு முன்பே மல்லிகா வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டாள். நடந்து கொண்டே சென்றவள் பிரதான சாலையில் ஓர் ஊர்வலம் செல்வதைக் கண்டு சற்றே ஒதுங்கி நின்றாள். ஊர்வலம் அருகே நெருங்கியதும் குதிரை மீது பணக்கார மனிதன் சவாரி செய்து கொண்டு செல்வதையும் குதிரைக்கு முன்னும் பின்னும் அவனுடைய ஆட்கள் அணி வகுத்து செல்வதையும் பார்த் தாள். சாலையில் கூடியிருந்த மக்கள் அவரை வாழ்த்துவதையும் கண்டாள்.

ஒருவேளை இவர்தான் இந்த நாட்டு மன்னரோ என்று மல்லிகா அதிசயித்தாள். இதற்கு முன் மன்னரை அவள் பார்த்ததேயில்லை. ஆனால் இவர் மன்னராயிருந்தால், கண்டிப்பாக பலசாலியாகத் தான் இருப்பார் என்றும் மணம் புரிந்தால் இவரையே மணம் புரிய வேண்டும் என்றும் எண்ணினாள். இந்த எண்ணத் துடன் அந்த ஊர்வலத்திற்குப் பின்னால் தானும் சென்றாள்.

ஒரு குளத்தருகே செல்லும்போது ஊர்வலம் நின்றது. அரச மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த ஒரு யோகியை அந்த நபர் பார்த்ததே இதற்குக் காரணம். குதிரையிலிருந்து இறங்கிய அந்த பணக்காரர் நேராக அந்த யோகியிடம் சென்று அவர் கால்களில் விழுந்து வணங்கினார். அவருடன் வந்த ஆட்கள் மலர்களையும், பழங் களையும் யோகியின் காலடியில் சமர்ப்பிக்க யோகி அனைவரையும் ஆசீர்வாதம் செய்தார்.

குதிரையில் வந்த பணக்காரர்தான் மிகுந்த பலசாலி என்று நினைத்திருந்த மல்லிகாவுக்கு அவரது இந்த செய்கை ஆச்சரியத்தை அளித்தது. அப்படிப் பட்டவர் யோகியை விழுந்து வணங்கினாரெனில் யோகிதான் அவரை விட பலசாலியா! அப்படி யானால், யோகியைத் தான் மணக்க வேண்டும். ஆனால் யோகி தன்னை மணப்பாரா? இப்படிப்பட்ட சிந்தனைகள் அவளுக்குத் தோன்றின. ஊர்வலத்தை மறந்து விட்டு

THE ADVENTURES OF G-man

THE DAILY

THE BIG THIRST

பெரிய தாகம்
பாகம் - I



THE MASTER OF DARKNE

பணம் படைத்த மற்றும் சக்திவாய்ந்தவனாக விளங்கும் டெர்ரோலீன் குற்றங்கள் மற்றும் பயங்கரவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒ
சாம்ராஜ்யத்தை அடக்கி ஆளுகிறான். சட்டத்தைப் பாதுகாக்கும் குடிமகனாக விளங்குவதுபோல நடிக்கும் டெர்ரோலீன், தான் என்று
இளமையுடன் இருக்க, குழந்தைகளைக் கடத்திக் கொண்டுபோய் அவர்களுடைய சக்தியை கிரகித்துக் கொள்கிறா

டெர்ரோலீன் உபயோகிக்கும் புகைக்கும் பைப்பிலிருந்து வெளிப்படும் வாயுக்கள் எதிரிகளை சின்னாபின்னமாக்கக் கூடியவை. அந்த பைப்பின் முனையில் சக்திவாய்ந்த மருந்து இருப்பதால், அவன் உடலுக்கு எத்தவித ஆபத்தும் ஏற்படுவதில்லை.



T-டவ
இது தான் டெர்ரோலீனின் தலைமை அலுவல
இதில் ரகசியமாக இருப்பவை : அதிநவீன அ
இரசாயன ஆயுதங்கள் மற்றும் கிருமிக
தளவாடமாகப் பயன்படுத்தும் ராணுவ லேபரட
சித்திரவதை செய்யும் அறைகள் மற்றும் அனைத்தி
கீழாக பாதாளத்தில் இருண்ட சிறைச்சால

டெர்ரோலீனிடம் ஒரு பயிற்சி பெற்ற பெரிய படை இருக்கிறது. அந்தப் படைய
பயங்கரவாதிகள், மெய்க்காவலர்கள் மற்றும் ரோபோமென் இருக்கின்றன
டெர்ரோலீனின் கொடூரமான விருப்பங்களை நிறைவேற்ற உயிர்குடிக்கு
ஆயுதங்களுடன் அவர்கள் எப்போதும் தயாராக இருக்கின்றன



தன் தீயத் திட்டங்களுக்கு பணவசதியை ஏற்படுத்த
டெர்ரோலீன் போதைப் பொருட்களையும், கலப்பட
உணவுப் பொருட்களையும் விற்பனை செய்கிறான்.

டெர்ரோலீன் உடுத்தும் ஆடைகள் ஸ்டீல்டன் துணியிலிருந்து தயாரிக்கப் பட்டவை. பருத்தி மற்றும் ஸ்டீல் இழைகளினால் நெய்யப்பட்ட இது, அணுகுண்டு வெடித்தாலும், க்ரீஸ் ரெஸிஸ்டன்ட்டாக விளங்கக் கூடியது.

அவன் வைத்திருக்கும் கைப் பிரம்பின் தலைப் பாகத்தில் உள்ள ஸ்க்ரீனில் அவன் நாட்டில் நடக்கும் அனைத்து நிகழ்ச்சிகளையும் பார்க்க முடியும்.



டெர்ரோலீனின் வையாவ்ஸ்-போன்ற உடலினுள்வே
பிறந்துள்ள தம்பியை ஒரு சிலரே பார்த்திருக்கின்றனர். அந்தக்
கதையைச் சொல்ல யாரும் உயிரோடு இருந்ததில்லை.

மிக விரைவாகத் தப்பித்து ஓட, டெர்ரோலீனின் ஷூக்களில் சக்திவாய்ந்த ஜெட்கள் உள்ளன.

SURYARAJ

இந்திய ராணுவத்தின் 4வது ரெஜிமெண்ட் அந்த நாளில்தான் தன் கடைசி யுத்தத்தை நடத்தியது.
இமயமலைத் தொடரின் உச்சியில் எதிரிகளின் படையைக் கிழித்துக் கொண்டு போராடியது.








க்கான பவர் சப்ளை



இவ்வாறு உபயோகிக்காமல் விட்டுச்
செல்லப்பட்ட விண்வெளிக் கப்பலில்
வேறு இடத்திலிருந்து வந்த கோள்
மேஜர் சூர்யராஜ் மீது
சோதனைகளை நடத்துகிறது.

இவனைப் பற்றிதான் ஜோம்பங்கள்
சொல்லிக் கொண்டிருந்தனவா ?

அவன் ஆத்மா தூய்மையானதா ?

அவன் மனம் உறுதியானதா ?

உதவிக்காக அழைக்கும் பூமியின்
குரலுக்கு இவனால் பதில் சொல்ல முடியுமா ?

இந்த பெரிய காரியத்தை செய்து முடிக்கக்கூடிய ஒருவன் இவன்தானா ?

நன்மைக்காக இவனால்
போராட முடியுமா ?

வெளிப்படையாக சொல்ல
வேண்டுமானால்
இவனால் முடியும்.

ஆனால் முதலில் இவனை மாற்றியாக வேண்டும் இவ்வாறாக...



தீமையை அழிப்பவன்.

பூமியின் வெளிப்புற
பாதுகாவலர்களால்
விரும்பப்பட்ட சூப்பர் மனிதன்
இவன் தான். பேராசை, வெறுப்பு,
தீமை மற்றும் பிடிவாதம்
போன்றவை அன்னை பூமியை
பாதிப்பதை எதிர்த்துப் போராடக்
கூடிய ஒரே சக்தி.

ஆர்ப்

இறுதியில், பல வருடங்களுக்கான ஒரு தேடல் இப்போது
முடிவடைகிறது. ஒரு புதிய எண்ணம் தன் இடத்தை
எடுத்துக் கொள்கிறது. தீய சக்திகளுக்கு எதிராகப் போராடும்
ஜீ-மேனுக்கு உதவ, வழிகாட்ட மற்றும் ஆதரவு அளிக்க.

பாதுகாக்க, பிடிக்க உபயோகிக்கிறானே தவிர ஒருவரையும் கொல்ல உபயோகிப்பதில்லை.

கதிர்களின் மூன்று நிலைகள் உள்ளன :

நீலக் கதிர் - உறுதியானது
மஞ்சள் கதிர் - கடுமையானது
சிவப்பு கதிர் - தீவிரமானது

ஜீ-பேண்ட் உலகம் முழுதும் நடக்கும் குற்றங்களைப் பற்றி ஜீ-மேனுக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறது. இவ்வுலகத்திற்கு அப்பால் பார்வையை செலுத்தக் கூடிய கண்கள் கொண்ட ஆர்ப் மற்றும் பூமியை சுற்றும் மற்ற கோள்கள் மூலமாக தகவல்கள் கிடைத்த வண்ணம் இருக்கின்றன.

தன்னுடைய ட்ரெய்லருடன் சூர்யராஜ் எப்போதும் தொடர்பு வைத்துள்ளான். இந்த ட்ரெய்லர் வானோட்டத்தில் இருக்கும் ஒரு ஸ்பேஸ்க்ராஃப்ட் ஆகும். இந்த வாகனம் சிக்னல்களை பெற்றுக் கொள்கிறது மற்றும் அனுப்புகிறது.

ஸ்பெஷல் ஃபார்முலா கொண்ட பார்லே-ஜீ பிஸ்கட்டுகளிலிருந்து ஜீ-மேன் தன் சக்தியைப் பெறுகிறான்.

குற்றங்களை எதிர்த்துப் போராடாத வேளைகளில் ஜீ-மேன் மேஜர் சூர்யராஜாக வாழ்கிறான் - ஒரு ஸ்கூலில் தேகப்பயிற்சி இன்ஸ்ட்ரக்டராக வேலை செய்கிறான். அவனுடைய மாணவர்கள் அவனை நேசிப்பதோடு அவன்மீது மரியாதையையும் வைத்துள்ளனர்.

5ஆவது வகுப்பு

காலை
8 மணி

விஞ்ஞானம்

தண்ணீரின்
மூன்று நிலைகள்
யாவை?

தண்ணீர்

நீராவி

ஐஸ்

இந்தத் தருணத்தில் தான், பூமியின் உள்ளாழத்தில் நாம் அறிந்திருக்கும் இரசாயனத்திற்கு எதிராக ஒரு பெரிய சவால் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

மிக அதிக அழுத்தம்...

உருகும் பாறை...

மற்றும் ஒரு நூதன மாற்று இனத்தின் எஞ்சியுள்ள பொருட்கள்...

இவை மூன்றும் இணைந்து பூமிக்கு அடியிலிருக்கும் நீர் மட்டத்தின் மீது செயல்புரிந்து...

நீருக்கான ஒரு நான்காவது நிலையை உருவாக்குகிறது...

ஐஸ், தண்ணீர், நீராவி மற்றும் மாற்று உயிரின செல்லின் ஒரு நிலையற்ற சேர்க்கை...

இதென்ன ஒரு பெரிய விஷயம்? இது இன்னமும் தண்ணீர் தான் என்று பலரும் சொல்வார்கள்..

ஆனால், அநேகம் பேர் தண்ணீரை தண்ணீராகவே பாவிக்கின்றனர்...

இன்று வரை



பொருத்தமில்லாத நிகழ்ச்சியாகத்தான் இது தோன்றியது...



இதனால் பூமியின் முழு நீர் நிலை பாழாக்கப்பட்டது...



இந்த நிலையற்ற நீரியல்பு கட்டுப்பாடில்லாமல் பரவிக் கொண்டிருக்கிறது.



ஒவ்வொரு உயிரினமும் பாதிக்கப்படுகிறது.





The Big Thirst

பெரிய தாகம்



க்கான பவர் சப்ளை




தாகத்தை தீர்க்கும் நீர்க் குழாய்கள் நகரினுள் இப்போது ...
மரணத்தை கொண்டு வருகின்றன


எனக்கு உடம்பு சரியில்ல
எனக்கும்தான்
AARGGH




AARGGH
GGH
மரணம்தான் இதற்கான ஒரே பரிகாரமாக விளங்கியது.


OOMFFP
அறிகுறிகளில் உட்பட்டவை :
வலிப்பு. தாறுமாறான இதயத் துடிப்பு.
வயிற்றுத் தசை இழுப்பு. வாந்தி.
காய்ச்சல். வயிற்றுப் போக்கு.
அதிகப்படியாக வியர்த்தல்.



மேஜர் சூர்யராஜ் இந்நிலையைப் பார்வையிடுகிறான்.
இன்னிக்கு ஏன் ஒருத்தரும் ஃபுட்பால் விளையாட வரலையேன்னு நான் யோசிச்சிட்டிருந்தேன்... ஹூம்...
சூர்யராஜ் ! நீங்க வந்ததுல ரொம்ப சந்தோஷம். எங்களுக்கு வேண்டிய எல்லா உதவியும் இப்ப கிடைக்கும்...
மன்னிச்சுக்குங்க டீச்சர், என்னோட தேவை வேற ஒரு இடத்துல இருக்கு.
BLIP BLIP
BLIP BLIP
உங்களோட நான் தனியா ரெண்டு வார்த்தை பேசலாமா, மேஜர் ?

இந்நிலைபற்றி மேஜர் சூர்யாராஜுக்கு கோளம் ஆலோசனை கூறுகிறது

உலகின் அனைத்து நீர் நிலைகளும் ஒரு இனம் தெரியாத பொருளினால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது

இது ஒரு பாக்டீரியாவா அல்லது பாரஸைட்டா அல்லது ரசாயனமா ? அல்லது இது ஒரு அணுக் கழிவுப் பொருளா?

இதைப் பற்றி இன்னமும் தெரியவில்லை. இங்கு வந்து சேர்ந்துள்ள சாம்பிள்களை நான் இன்னமும் சோதனை செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

தொற்று நோய்க்கான மூலாதாரம் நகரின் நீர் சேமிப்பு டாங்க் என்று தோன்றுகிறது

அப்போ நான் அங்கிருந்தே என் புலன் விசாரணையை ஆரம்பிக்கறேன்.

இந்த சோதனை முடிவுகளை எனக்கு அனுப்பிகிட்டிருங்க...

இந்த தண்ணீர் அபாயத்திலிருந்து ஜீ-மேன் உலகைக் காப்பாற்ற முடியுமா? அடுத்த இதழைப் பார்க்கவும்.

யோகியின் அருகில் மல்லிகா அமர்ந்தாள்.

சிறிது நேரத்தில் பழங்கள், பூக்களுடன் யோகி எங்கோ கிளம்பிச் செல்ல, அவரை மல்லிகாவும் பின் தொடர்ந்தாள். அந்த யோகி ஒரு சிறிய கோயிலுக்குள் நுழைந்து அங்கிருந்த இறைவனை வணங்கினார். அதன் பிறகு யோகி வெளியில் சென்று விட்டார். கோயிலிலுள்ள இறைவன் தான் யோகியைவிட பலசாலி என இப்போது மல்லிகா நினைத்தாள். இறைவனையே மணந்து கொண்டு அந்தக் கோயிலிலேயே தங்கிவிட மல்லிகா தீர்மானித்தாள். ''இறைவா, இப்படி சிலையாக இல்லாமல் உயிருள்ள வடிவம் எடுத்துவா. உன்னை நான் திருமணம் செய்து கொள்கிறேன்'' என்று கண்களை மூடி பிரார்த்தனை செய்தாள்.

அப்போது கோயிலுக்குள் ஒரு நாய் நுழைந்து விட்டது. இறைவனுக்குப் படைக்கப்பட்ட பிரசாதத்தை, அந்த நாய் உண்ணத் தொடங்கியது. திடீரெனக் கண் விழித்துப் பார்த்த மல்லிகா, அந்த நாயைக் கண்டதும் இறைவனே தன் பிரார்த்தனைக் கிணங்கி நாய் உருவத்தில் வந்து விட்டார் என நினைத்தாள், இதற்குள் அந்த நாய் கோயிலை விட்டு வெளியே ஓடியதும், மல்லிகா நாயைப் பின் தொடர்ந்தாள். நாய் நேராக ஒரு வீட்டினுள் நுழைந்து அங்கிருந்த ஒரு மனிதனிடம் கொஞ்சி விளையாடி அவன் முன் படுத்துக் கொண்டு குழைந்தது. நாயின் எசமான் அவன் என்று தெரிந்து கொண்ட மல்லிகா, நாய் வடிவத்திலிருந்த கடவுளை விட அவன் பலசாலி என்று எண்ணினாள். அந்த ஆள் ஒரு விவசாயி. அவன் சற்று நேரத்திற்குப் பின் தனது ஏரை எடுத்துக் கொண்டு தன் வயலில் இறங்கி உழ ஆரம்பித்தான். இறுகிய நிலத்தையே ஆழமாக உழுபவன் தான் மிகுந்த பலசாலி என்று மல்லிகா இப்போது உறுதியாக நம்பினாள். அடுத்த கணம் அவன் கால்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, ''இந்த ஊரில் நீங்கள்தான் மிகுந்த பலசாலி என்று தெரிந்து கொண்டேன். என்னை உங்கள் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்'' என்று கெஞ்சினாள்.



அவளது கதையை முதலிலிருந்து கேட்டுவிட்டு அவளது அழகிய முகத்தைப் பார்த்து, ''மல்லிகா, உன்னைத் திருமணம் செய்ய சம்மதிக்கிறேன்'' என்றான்.

லால் பகதூர் சாஸ்திரி

’ஆவிரி ஈ ளி மிம பிரூவிநீ னி கிற

1964ஆம் ஆண்டு ஜவஹர்லால் நேருவிற்குப் பிறகு இந்திய பிரதம மந்திரியாகப் பதவியேற்ற திரு லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் சரியாக இன்றைக்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறந்தார். இந்த ஆண்டு (2004-2005) முழுதும் அவரது நூற்றாண்டு பிறந்த தின விழா கொண்டாடப்பட இருக்கிறது.

லால்பகதூர் சாஸ்திரி 1904ஆம் ஆண்டு, அக்டோபர் 2ந் தேதி உத்தர பிரதேச மாநிலத்திலுள்ள ஒரு சிறிய நகரமான முகல்சராயில் பிறந்தார். நேருவின் மந்திரி சபையில் ரயில்வே, உள்துறை நிர்வாகம் ஆகிய பொறுப் பான பதவிகளை வகித்துள்ளார். குழந்தை பருவத்திலிருந்தே தைரியம், சாதனை புரியும் ஆர்வம், பொறுமை, சுயக் கட்டுப்பாடு, சுயநலமில்லாமை, நேர்மை ஆகிய நற்குணங்களைக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் 18 மாதக் குழந்தையாக இருக்கும் போதே தன் தந்தையை இழந்து விட்டார். அதன்பிறகு காசியிலிருந்த தன் மாமனின் வீட்டில் தங்கி தன் குழந்தைப் பருவத்தைக் கழித்தார். கடும் வெயிலிலும் அவர் நடந்தே பள்ளிக்குச் சென்றார்.

அவர் மூன்று மாதக் குழந்தையாக இருந்த போது அவர் வாழ்வில் ஒரு அதிசய நிகழ்ச்சி நடந்தது. அவரது தாய் அவரைத் தூக்கிக் கொண்டு கங்கையில் நீராடச் சென்றிருந்த போது தாயின் கையிலிருந்து நழுவி, ஒரு பால் வியாபாரியின் கூடைக்குள் அவர் விழுந்து விட்டார். அவரும் மகிழ்ச்சி யுடன் குழந்தையைத் தன் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று வளர்க்க ஆரம்பித்தார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு காவல் துறையினர் அந்தக் குழந்தையை மீட்டு அதன் தாயிடம் ஒப்படைத்த போது அதுவரை வளர்த்து வந்த மனிதர் குழந்தையை பிரிய முடியாமல் அழுதார்.

சிறு வயதிலிருந்தே துணிச்சலும் சுயமரியாதையும் அவரிடம் குடி கொண்டிருந்தது. காசியில் ஒரு நாள் தன் நண்பர்களுடன் அவர் கங்கை நதியைப்



படகில் கடந்து அக்கரையிலுள்ள சந்தைக்குச் சென்றார். ஆனால் திரும்பி வர பணம் இல்லாததால் நண்பர்களிடம் பணம் கேட்க முடியாமல் அவர்கள் ஏறிய படகு நகரும் வரை மறைந்திருந்து விட்டு, நதியில் குதித்து நீந்தியே கரைக்கு வந்தார்.



உருவத்தில் குள்ளமானவராக இருந்தாலும் மிகுந்த உடல் வலிமை உள்ளவராக இருந்தார். அவருக்கு ஆறு வயதிருக்கும் போது ஒருமுறை தனது நண்பர்களுடன் அவர் ஒரு பழத் தோட்டத்திற்கு சென்றிருந்தார். அவருடைய நண்பர்கள் மரத்தின் மீதேறி பழங்கள் பறித்துக் கொண்டிருக்க திடீரென தோட்டக்காரன் வரவும் அனைவரும் ஓடி ஒளிந்து கொள்ள அவர் மட்டும் தோட்டக்காரனிடம் சிக்கிக் கொண்டார். தோட்டக்காரன் அவரை செம்மையாக அடித்து விட்டான். அவரை அடையாளம் கண்டு கொண்ட அவன் ''அனாதையான நீ மற்றவர்களை விட மிகவும் நேர்மையாக நடந்து கொள்ள வேண்டும்'' என்றான். தோட்டக்காரனின் வார்த்தைகள் அவர் மனதில் ஆழப் பதிந்தன.

1966ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 10ந் தேதி ரஷ்யாவின் டாஷ்கெண்ட் நகரில் இந்தியாபாகிஸ்தான் சமாதான ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்ட சில மணி நேரங்களில் மாரடைப்பால் திடீரென இறந்து போனார். அவருடைய உடல் விமானம் மூலம் இந்தியாவிற்கு கொண்டு வரப்பட்டது. அவருடைய நினைவாக 'விஜய் காட்' என்னும் சமாதி தில்லியில் எழுப்பப்பட்டது. அதில், ''ஜெய் ஜவான் ஜெய் கிசான்'' (''ராணுவ வீரர்கள் வாழ்க, விவசாயிகள் வாழ்க'') என்ற அவருக்குப் பிடித்த, 1965 ஆம் ஆண்டு இந்தியா பாகிஸ்தானுக்கு இடையே நடந்த போரினை ஒட்டியும் அப்போது இருந்த கடும் உணவுப் பஞ்சத்தைப் போக்க அவரால் இயற்றப்பட்ட வாசகங்கள் பொறிக்கப்பட்டன.



எதிரிகளல்லவே!

வெகு காலத்திற்கு முன் காசியை பிரம்மதத்தன் ஆண்டான். அவனுக்கு நூறு புதல்வர்கள் இருந்தனர். அரசன் தன் புதல்வர்களைத் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு குருவிடம் கல்வி பயிலச் செய்தான். கடைசி மகனான சம்வரனின் குருவாக போதிசத்வர் அமர்த்தப் பட்டார்.

சம்வரன் பல ஆண்டுகள் கல்வி பயின்று எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் நல்ல தேர்ச்சியைப் பெற்றான். சில வருடங்களில் மற்ற புதல்வர்களின் படிப்பு முடிந்ததும் மன்னன் தன் நாட்டின் ஒரு பகுதியாக ஒவ்வொரு வனுக்கும் கொடுத்து அதனை நிர்வகித்து வரச் சொன்னான். அவர்களும் அந்தந்தப் பகுதிகளுக்குச் சென்று விட்டனர். ஆனால் சம்வரனோ தன் குருவான போதி சத்வரிடம் யோசனை கேட்டு அவர் கூறியபடியே தன் தந்தையிடம் ''அப்பா எனக்கு நாடு வேண்டாம். என் அண்ணன்மார்கள் எல்லாரும் ஒவ்வொரு பகுதியை நிர்வாகிக்கப் போய்விட்டார்கள். தாங்கள் தனியே இருப்பதால் தங்களுக்குப் பணி புரிய ஒருவனாவது வேண்டாமா? நானே இருக்கிறேன்'' என்று பணிவுடன் கூறினான். அது கேட்டு பிரம்மதத்தன் மிகவும் மகிழ்ந்து போனான். சம்வரன் தன் தந்தையோடு இருந்து அவ்வப் போது போதிசத்வரிடம் ஆலோ சனைகள் கேட்டு அதன்படி நடந்தும் வரலானான்.

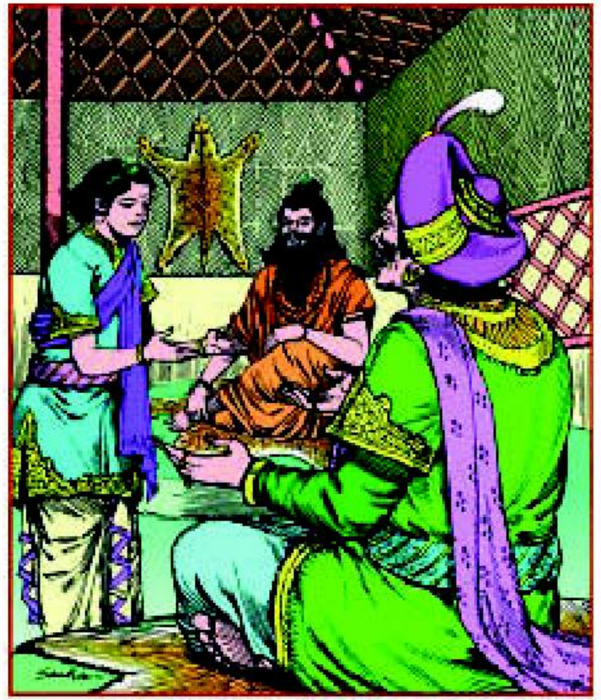
ஒரு முறை ஒரு பொட்டல் நிலத்தை சம்வரன் செம்மையாக்கி பண்படுத்தி அதை ஒரு அழகிய பூங்காவாக ஆக்கினான். அந்தப் பூங்காவிற்கு நகரப் பிரமுகர்க ளெல்லாம் வரலாயினர். அவர்க ளோடு சம்வரனுக்கு அறிமுகம் ஏற்பட்டது. இவ்வாறு எல்லா வர்க்கத்தவருடனும் சம்வரன் தொடர்பு கொண்டு மக்களின் நிலையை அறிந்து கொண்டான். இப்படியாக ஆட்சி புரியும்

அனுபவமும் அவனுக்கு ஏற்பட லாயிற்று. சில வருடங்களாயின. மன்னன் படுத்த படுக்கையாகி மரணத்தின் வாயிலை அடையும் தருவாயில் இருந்தான். அவன் தன் மந்திரிகளை அழைத்து ''என் புதல்வர்களில் தகுதி பெற்றவனையே எனக்குப் பின் அரசனாக்குங்கள்'' என்று கூறி விட்டு இறந்தான்.

மந்திரிகள் எல்லாரும் கூடி யோசித்து அரசனாகத் தகுதி பெற்றவன் சம்வரனே எனத் தீர்மானித்து அவனுக்கே பட்டா பிஷேகம் செய்தார்கள். சம்வரனும் தன் குருவான போதிசத்வரின் யோசனைகளைப் பெற்று நியாயம் வழுவாமல் ஆட்சி நடத்தி வரலானான்.

தம்பி அரசானானது சம்வரனின் தொண்ணூற்று ஒன்பது அண்ணன் களுக்கும் எரிச்சலையும் கோபத் தையும் மூட்டியது. அவர்கள் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து, சம்வரன் உடனே சிம்மாசனத்தை விட்டு இறங்கி விட வேண்டும் என்றும் இல்லாவிட்டால் அவர்கள் படை எடுத்து வந்து அவனைத் துரத்தப் போவதாகவும் ஒரு தூதன் வாயிலாகச் சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

சம்வரன் இதனைத் தன் குருவிடம் கூறி யோசனை கேட்டான். போதி சத்வரும் ''கூடப் பிறந்தவர்களோடு சண்டை போடுவது பெரும் பாவம். எனவே உன் தந்தையின் சொத்தை நூறு பாகங்களாக்கி எல்லாருக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து



விடுவதாகச் சொல்லி அனுப்பி விடு'' என்றார்.

சம்வரனும் தன் சகோதரர்களுக்கு அவ்வாறே தகவல் அனுப்பினான். இது கேட்டு அந்த சகோதரர்களில் எல்லாருக்கும் பெரியவனான உபோசதனுக்கு மிகுந்த ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. அவன் தன் தம்பிகளிடம் ''சிம்மாசனத்தில் தம்பி அமர்ந்தாலும் அவன் நம்மை எதிரியாக நினைக்க வில்லை. மேலும் நியாயப்படி நமக்குச் சேர வேண்டியதைக் கொடுப்பதாகவும் கூறி இருக்கிறான். அவனை மக்களுக்கு விரும்பு கிறார்கள். இப்படிப் பட்டவனோடு போர் புரிவது எப்படி?'' என்று கூறினான்.

அது கேட்டு மற்ற சகோதரர்கள் ''அப்படியானால் இப்போது நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்?'' என்று

கேட்டார்கள். உபோசதனும் ''நாம் நம் தம்பியுடன் சமாதானமாகப் போவதே நல்லது. சிம்மாசனத்தில் அமர நம் எல்லாருக்கும் உரிமை இருக்கிறது தான். ஆனால் எல்லா ராலும் ஒரே சமயத்தில் ஆட்சியை நடத்த முடியுமா? அதனால் பேசாமல் நாம் சம்வரனையே அரசனாக இருக்க அனுமதித்து நம் பாகங்களையும் அவனிடமே கொடுத்து நல்ல ஆட்சிக்குத் துணை புரிவோம்'' என்றான்.

அவனது மற்ற சகோதரர்களும் ''சரி. அப்படியே செய்யலாம்'' எனவே எல்லாரும் கிளம்பி ''சம்வரன் வாழ்க'' எனக் கோஷ மிட்டுக் கொண்டு தலைநகருக்கு சென்றார்கள். சம்வரன் அவர்களை எல்லாம் வரவேற்று தர்பாரில் தக்க ஆசனங்களை அளித்து உபசரித்தான். உபோசதனும் சம்வரனி டம் ''தம்பீ! உன் நியாய புத்தி பாராட்டத்தக்கது. எல்லாருடனும் இப்படி நல்ல விதமாகப் பழகும் குணம் உனக்கு எப்படி ஏற்பட்டது? எங்களுக்குச் சொல்லேன்'' என்று கேட்டான்.

சம்வரனும் ''அண்ணா! அப்படி பட்ட குணம் ஒரு வேளை நான் மற்றவர்களை வெறுக்காததால் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். நம் நாட்டிற்கு வரும் அயல் நாட்டவரை மரியாதையுடன் வரவேற்கிறேன். வியாபாரிகளுக்கு வசதிகளும் மக்களுக்கு நன்மைகளையும் செய்கி றேன். நான் என்னையும் அவர்களில் ஒருவனாகவே கருதி நடக்கிறேன்'' என்றான். அப்போது உபோசதன் தன் சகோதரர்களுடன் சேர்ந்து சம்வரனை ஆசீர்வதித்து ''நீ இப்படியே தர்ம நியாயத்தோடு ஆட்சி புரிந்து வா. உன் அண்ணன்களாகிய நாங்கள் உனக்கு உறுதுணையாக நிற்கிறோம்'' என்றான்.

போதிசத்வரின் போதனைகளை சம்வரன் அவ்வப்போது கேட்டுக் கொண்டும் தன் சகோதரர்களின் அன்பையும் ஆதரவையும் பெற்று மக்களின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்றும் வெகு காலம் வரை ஆட்சி புரிந்து மக்களுக்குப் பல நன்மை களைப் புரிந்து சுகமாக வாழ்ந்து வரலானான்.





மிகிவீ

பரசுராமர் கொடுத்த வில்லை இராமர் நாணேற்றி விடவே, அது கண்ட பரசுராமர் ''ராமா! இனி நான் சத்திரியர்களை ஒன்றும் செய்ய மாட்டேன். நாராயண வில்லான இந்தக் கோதண்டம் இனி உன்னுடையதே!'' எனக் கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றார். அது முதல் அவருக்குக் கோதண்டராமன் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டது.

யாவரும் விழாக்கோலம் பூண்ட அயோத்தி நகரில் ஊர்வலமாகச் சென்றனர். இப்படியிருக்கையில் இராமர் ஒருநாள் சீதையிடம் ''இந்த நகரங்களில் நாம் இருப்பதை விட காடுகளில் ஆனந்தமாகத் திரிந்து வாழ்வது எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் தெரியுமா?'' என்றார். சீதையும் அதனை ஆமோதித்தாள்.

கொஞ்ச நாட்களாயின. தசரதர் சில கெட்ட சகுனங்களைக் கண்டார். எரி நட்சத்திரங்கள் விழக்கண்டு தனக்கு முனி தம்பதிகள் கொடுத்த சாபத்தை நினைத்து கொண்டார். எங்கே தன் உயிர் போய் விடுமோ என பயந்து அவர் இராமருக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்ய வசிஷ்டரிடம் யோசனை கேட்டு அதற்கான முகூர்த்த நாளையும் முடிவு செய்தார்.

இதே சமயம் பிரம்மாவும் சரஸ்வதிதேவியும் வீற்றிருக்க அவர்களை காண நாரதர் தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். பிரம்மாவிடம் ''இராமர் அரியா சனத்தில் அமர்ந்து விட்டால் ராட்சஸர்கள் அழிவது எப்படி என இவர்கள் கவலைப்படுகிறார்கள்'' எனக் கூறித் தம்மோடு வந்த



தேவர்களைக் காட்டினார். பிரம்மா சரஸ்வதிதேவியைப் பார்க்க அவளும் புன்னகை புரிந்து ''நாரதா! எது நடக்க வேண்டுமோ அதுதான் நடக்கும். அதோ பார். மந்தரை இப்போது அரண்மனைக்குள் அது விஷயமாகத் தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். கவலைப் படாதே'' என்றாள். நாரதரும் தேவர்களும் கீழ் நோக்கி பூலோகத்தைப் பார்க்க அவர்களுக்கு கூனி மந்தரை நன்கு தெரிந்தாள். நாரதரும் ''ஓ! இவள் வாக்கில் நீங்கள் அமர்ந்து தேவர்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்கிறீர்களா! மிக்க நன்றி'' எனக் கூறி மகிழ்ச்சியுடன் தேவர் களை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்.

கூனி மந்தரை கைகேயியின் அந்தரங்கப் பணியாள். அவள் கைகேயியைப் பரிதாமபகரமாகப் பார்க்கவே கைகேயியும் ''ஏன் இப்படிப் பார்க்கிறாய்? என்ன விஷயம்?'' என்று கேட்டாள். கூனியும் ''ஐயோ! நாளைக்கு இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமாம்'' என்றாள் முகத்தைச் சுளித்தவாறே.

கைகேயியோ ''இந்த நல்ல செய்தியை 'ஐயோ' என்கிறாயே. இந்தா இந்த முத்து மாலை இதைச் சொன்ன உனக்குப் பரிசு ''எனக் கூறித் தன் கழுத்திலிருந்த மாலையைக் கழற்றி அவள் கழுத்தில் போட்டாள். கூனியோ ''ஐயோ! உனக்கு சூது வாது எதுவும் தெரியாது. இராமன் அரசனானால் நீ இனி கௌசலைக்கு அடிமை. உன் வாழ்வும் உன் சந்ததியரும் தலை தூக்க முடியாது. எனவே கோபமாய்ப் படுக்கை அறையில் போய்ப்படு. தசரதர் வந்தால் அவர் உனக்குக் கொடுப்ப தாக வாக்களித்த இரண்டு வரங்களைக் கேட்டு வாங்கு'' என்று பலவாறு கூறி துர்போதனை செய்தாள்.

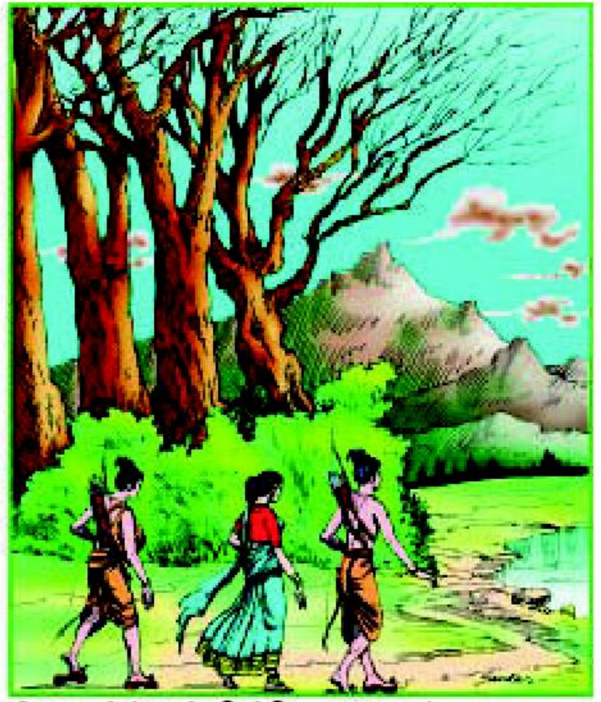
இதன் பயனாக கைகேயி தசரதர் அவளது அறைக்கு வந்ததும் இராமர் பதிநான்கு வருடங்கள் வனவாசம் செய்யவும் பரதன் முடி சூடவுமான இரு வரங்களைக் கேட்டு வாங்கி விட்டாள். கொடுத்த வாக்கை மீற முடியாது. தசரதர் வரங்களை அளித்து விட்டு தன் நினைவு இழந்து அங்கேயே விழுந்து கிடந்தார்.

கைகேயி இராமரை அழைத்து தசரதர் கொடுத்த வரங்களைக் கூறவே இராமரும் ''தந்தை சொல்மிக்க மந்திரம் இல்லை. அவர் வாக்கைக் காக்கிறேன்'' எனக் கூறி அப்போதே

காட்டிற்குப் போகத் தயாரானார். இராமருடன் சீதையும் இலட்சு மணனும் காட்டிற்குக் கிளம்பி னார்கள். அயோத்தி மக்களும் இராமரைத் தடுக்க அவர் யாவரையும் சமாதானப்படுத்தி விட்டு கங்கை நதியைக் கடந்து பரத்துவாஜ முனிவரின் ஆசிரமத்தை அடைந்தார். அங்கு இராமரும், இலட்சுமணனும் சீதையும் தபஸ்விகளைப் போலத் தலை முடியை முடிந்து கானக வாசிகளாயினர்.

தன் நினைவை அடைந்த தசரதர் இராமர் காட்டிற்குப் போய் விட்டது கேட்டு ''ஆ! இராமா!'' என கூறிய வாறே உயிரை விட்டார். அப்போது பரதன் தன் தாய் மாமன் வீட்டில் சத்துருகனனோடு இருந்தான். அவனுக்குத் தகவல் அனுப்பப் பட்டது. அவனும் அயோத்தி வந்து தன் தந்தையின் ஈமச் சடங்குகளைச் செய்தான். அவன் தன் தாயின் முகத்தைக் காணக் கூட கூசினான்.

பரதன், இராமரை அழைத்து வந்து அவரையே அரியாசனத்தில் அமர்த்தத் தீர்மானித்து இராமர் இருக்கும் இடத்திற்கு சென்றான். இராமரோ நாடு திரும்ப மறுத்து பரதனையே நாட்டை ஆண்டு வரும் படியும் தான் பதினான்காண்டு கழிந்ததும் வந்து விடுவதாகவும் கூறினார். பரதன் அவரது பாதுகை களை பெற்று அவற்றைத் தலை மீது வைத்துக் கொண்டு நந்திக் கிராமம் என்ற இடத்தில் தங்கி அரியாசனத்தில் அவற்றை வைத்து



இராமரின் பிரதிநிதியாக ஆண்டு வரலானான்.

இராமரும் இலட்சுமணரும் சீதையும் அங்கு குடிலை அமைத்து வசிக்கலாயினர். அப்போது விராதன் என்ற அரக்கன் சீதையைக் கவர்ந்து செல்ல முயலவே இராமர் ஒரே அம்பால் அவனைக் கொன்றார். இதற்குள் சூர்ப்பணகை, கரனும் தூஷணனும் இறந்ததை அறிந்தாள்.

சூர்ப்பணகை இராவணனின் தங்கை. தண்டகாரண்ய பகுதியில் இருந்த ராட்சஸர்களுக்கு எல்லாம் தலைவி. ராட்சஸர்களை ஆயிரக் கணக்கில் கொன்ற இராமரையும் இலட்சுமணனையும் அழித்து விட சூர்ப்பணகை அட்டகாசத்துடன் பஞ்சவடிக்கு வந்தாள். இராமரிடம் தன்னை மணந்து கொள்ளும்படிக் கேட்டாள். வேண்டினாள். பயமுறுத் தினாள். பின்னர் சீதையைத் தாக்க



ஓடினாள். இலட்சுமணன் அவளைக் கொல்லாமல் அவளது மூக்கையும் காதுகளையும் அறுத்து அவமானப் படுத்தி அனுப்பினான்.

சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குப் போய் இராவணனிடம் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் அதற்குக் காரணமான இராமர், இலட்சுமணன் சீதை ஆகியவர்களைப் பற்றியும் கூறினாள். சீதையின் அழகைக் கேட்ட இராவணன் அவளை ஏமாற்றிக் கவர்ந்து வரத் திட்டமிட்டு மாரீசனைத் தங்க மானாக சீதை உள்ள குடிலுக்கு அனுப்பினான்.

சீதையும் மாயத் தங்க மானைக் கண்டு அதனை பிடித்துத் தருமாறு இராமரிடம் கேட்க அவரும் அந்த மானைத்துரத்திக் கொண்டு சென்றார். அது அகப்படாததால் அவர் அதன் மீது ஒரு அம்பை எய்யவே அது ''அது! இலட்சுமணா!! ஆ! சீதா!!'' என இராமர் கூவுவது போலக் கூவி உயிரை விட்டது.

இலட்சுமணன் அது கேட்டு ''இது என்ன மாயம்?'' என சீதையோ ''மாயம் இல்லை. உன் அண்ணனைக் காப்பாற்ற முடியுமா இல்லையா?'' எனக் கடுஞ் சொற்கள் கூறினாள். இலட்சுமணனும் குடிலின் முன் மூன்று கோடுகளைக் கிழித்து சீதையிடம் அதனை தாண்டிச் செல்ல வேண்டாம் என கூறி விட்டுச் சென்றான்.

தனியாக இருந்த சீதையை சன்னியாசி உருவில் சென்ற இராவணன் பிச்சை போட அழைத்து குடிலை விட்டு சற்று தூரம் வரச் செய்து அவளைக் கவர்ந்து சென்றான். இலட்சுமணன் இராமரைக் கண்டு நடந்ததை அறிந்தான. இருவரும் வேக வேகமாகக் குடிலுக்கு வந்த போது சீதை இல்லாதது கண்டு திகைத்தனர்.

இருவரும் சீதையைத் தேடித் திரிகையில் ஓரிடத்தில் இறக்கைகள் அறுபட்டுக் கிடந்த ஜடாயுவை அவர்கள் கண்டார்கள். ஜடாயுவும் தான் சீதையைக் கவர்ந்து தென் திசையில் சென்ற இராவணனைத் தடுத்து எதிர்த்துப் போரிட்டதாயும் அதில் தன் இறக்கைகளை இராவணன் அறுத்து விட்டதாயும் கூறி உயிர் விட்டான். அவனது ஈமச் சடங்குகளை இராமர் செய்ய அவன் நற்கதி பெற்றான்.

பின்னர் இராமரும் இலட்சுணனும் சீதையைத் தேடிச் செல்லவே

அவர்களைக் கபந்தன் என்ற பயங்கர உருவம் பிடித்து விழுங்க முயன்றது. அந்த விசித்திர உருவத்தைக் கண்ட இருவரும் அதனை தாக்கவே கபந்தனின் சாபம் விலகியது. அவன் ஒரு கந்தர்வனாகி ''எனக்கு உங்களால் சாபவிமோசனம் கிட்டியது. நீங்கள் தென் திசையில் ரிஷிய முகபர் வதத்தை அடையுங்கள். அங்கு வானரர்கள் உங்கள் நண்பர்களாகி உங்களுக்கு உதவி புரிவார்கள்'' எனக் கூறி கந்தர்வ லோகத்திற்குச் சென்றான்.

இராமரையும் இலட்சு மணனையும் ரிஷியமுகபர்வதத்தில் முதலில் அனுமார் கண்டு சுக்கிரீ வனை அவர்களது நண்பனாக்கினார். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் வானரர்களாகப் பிறந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ராட்சஸர்களை அழிக்க இராமருக்கு உதவவே அவ்வாறு பிறந்தவர்கள். அனுமார் சிவக்கிரு பையால் அஞ்சனாதேவிக்கும் வாயு தேவனுக்கும் புதல்வராகப் பிறந்தவர். அஞ்சனையின் புதல்வன் என்பதால் ஆஞ்சனேயர் என்றும் வாயுவின் புதல்வன் என்பதால் மாருதி என்றும் அவர் பெயர் பெற்றார். மருதம் என்றால் காற்று எனப் பொருளாம்.

குழந்தையாக இருக்கையில் அனுமார் சூரியன் உதயமாவது கண்டு அவனை ஒரு பழம் என நினைத்துப் பிடிக்கப் பாய்ந்து சென்றார். இந்திரன் அப்போது தன் வச்சிராயுதத்தால் அவரை அடிக்க அவர் கீழே தன் நினைவு இழந்து விழுந்தார். இது



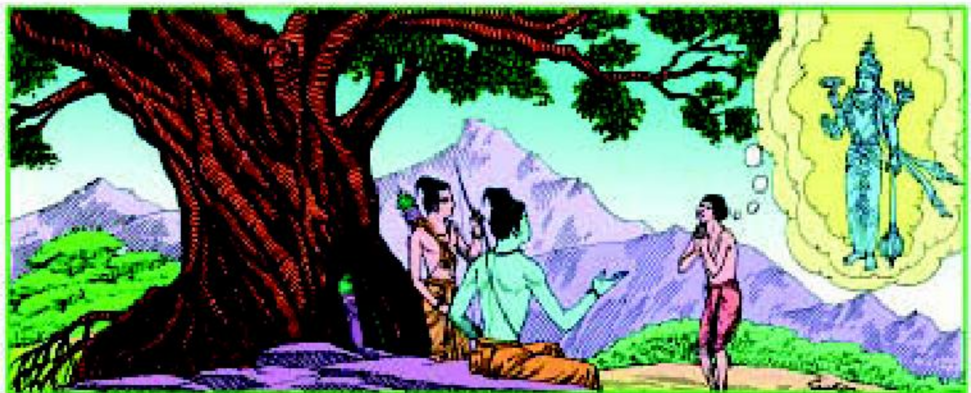
கண்டு வாயு தேவன் கோபம் கொண்டு ஒரே இடத்தில் நின்று விட்டார். காற்று வீசாது போகவே உயிரினங்கள் திணற தேவர்கள் வந்து வாயு தேவனை சமாதானப் படுத்தி அனுமார் என்றென்றும் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வார் என ஆசீர்வதித்து வரங்களை அளித்தார்கள்.

பிரம்மா அனுமாரின் காதுகளில் அபூர்வ குண்டலங்களை அணிவித்து ''இது யார் கண்களுக்குத் தென் படுகிறதோ அவரே மகாவிஷ்ணுவின் மறு அவதாரம் எனத் தெரிந்து கொள்'' எனக் கூறினார். அனுமார் இராமரை முதலில் கண்ட போது அவர் இலட்சுமணனிடம் ''இந்த அழகிய குண்டலங்களைக் காதில் அணிந்து வருவது யார்?'' எனக் கூறியதை அனுமார் கேட்டு இராமர் விஷ்ணுவின் அவதாரம் எனத் தெரிந்து கொண்டார்.

அவர் இராமரை வணங்கி அவரது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானார். பின்னர் அக்னி சாட்சியாக சுக்ரீவனை இராமரின் நண்பனாக்கினார். சுக்ரீவனின் அண்ணன் வாலி. அவன் சுக்ரீவனை துரோகி எனக் கூறி அவனைக் கொல்ல முயன்றான். சுக்ரீவன் வாலியிடமிருந்து தப்பி அவன் வர முடியாத இடமாகிய ரிஷியமுகபர்வதத்தை வந்தடைந் தான். வாலியோ சுக்ரீவனின் மனைவியைச் சிறையில் அடைத்தான்.

சுக்ரீவனுக்கு உதவி அவனுக்கு அநீதி இழைத்த வாலியைக் கொன்று அவனையே கிஷ்கிந்தை மன்னனாக்குவதாக இராமர் வாக்களித்தார். வாலியின் எதிரே நின்று யார் போர் புரிந்தாலும் அவர்களின் பாதி பலம் வாலிக்கே போய் விடும். இவ்வாறு வாலி ஒரு வரம் பெற்றிருந்ததால் வாலியும் சுக்ரீவனும் போர் புரிந்த போது இராமர் ஒரு மரத்தின் மறைவில் நின்று தன் அம்பை எய்து வாலிக்கு நற்கதியும் அளித்தார்.

(தொடரும்)






வாசகர்களுக்கானக் கதைப் போட்டி

றிபதிபி டிமபீ கூமபி ர் 361

குா கி யகி தி யிமபிட சகிற



தினி ற ளி கிற வி ரி ய வீ பிந வ பி கேிெ ந பதி கிபநிதி கூதி ஸிரிம ற ளிகிற வி ரி ய விளில கூய பேிெ ம பதி அவர்களை நேர்மையான ஒழுக்கமுள்ளவர்களாக விளில கி கிபநிதி தி நி பி ை கி ய ஆ ரிகி லெ ஆவி ய கிபநிதி யிஸிரிம. ற ளிகி ளிதி ய ஆ ந கூ ப திகினி கி ற சகிற மூ திெ கீள யினி விளெ கி யிவிளெவிதி கூ சகி கூ னிவிரிய ைவி ய கி வெ னிபி வசேிவெவுகிற கி லெ

ஆபதி விகிற தி நதி யிக் யிபிவகி ளி கி ைகி கிபநிதி னிமபிஹெ ஆவிகி யிபிவகி ளி கி யெிெ விகிற விளிவ பேி யிவி இனி றிகூம் நதிவி கூ யிவு ய நீ ந தி யகேிெ ளியிவி னிமபி கிவி மபி ைவி வெ ஆவி சி ெ ந கேிறவிெ றிலெ

சகிற ஆ கூயவீளி கியகுா கி யகிறவீகி கூவீ தி யவி கி வ ஆ யிைவி ய

- ஸிரிம ற ளிகிற வி ய னிபி வக் மபிகிற
- ை கி க் யிஆ ரி கி ந னி

உங்கள் விளக்கங்களை 100-150 வார்த்தைகளில் எழுதி ஒரு உறைக்குள் வைத்து அதன் மீது கதைப் போட்டி என எழுதி கீழ்க்காணும் கூப்பனையும் சேர்த்து அனுப்பவும்.

மூட ஷி டீசியபில42 3115

பேியில------------------------------------விபி ------------பீறிபதிஷி -----------------

பிற யீ பேியில--

விகூமபூ---------------------------------வுண மூகிவி ------------------------------------

----

---பீ ஷிெ -------------------

பேி ஷில கியேிமெபிய கிலெப கேிற ஷிெ கியேிமெபிய

சிபதிமிவிரு ப யிெ டேிண

93 ட பி இ புசில கிலி உ கிண நதிசு கிவ சேி னி 711 1: 8

முயலின் வால் குட்டையானது ஏன்?

கொரிய மக்களின் நம்பிக்கைப்படி ஆதிகாலத்தில் மிருகங்கள் மிகப் பெரியனவாகவும், பலமுள்ளவை யாகவும் இருந்ததோடல்லாமல், மனிதர்களுடன் பேசுந்திறமையும் பெற்றிருந்தன.

பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டு களுக்கு முன் காட்டில் ஒரு முயல் வசித்து வந்தது. தனக்கென பூமியில் ஒரு வளை தோண்டி அதற்குள்ளே பத்திரமாக வசித்து வந்தது. உணவு தேடுவதற்கு தன் வளையை விட்டு வெகுதூரம் செல்வதில்லை. ஏதாவது அபாயம் என்று தோன்றினால் அது விரைந்து ஓடி வந்து வளைக்குள் புகுந்து கொள்ள வசதியாக தன் வளைக்குப் பக்கத்திலேயே உணவு தேடும். ஆனால் இவ்வளவு முன் ஜாக்கிரதையாக இருந்தும் முயல் அடிக்கடி பல ஆபத்துகளை சந்தித்த துண்டு. ஆனால் தன் சமயோசித புத்தியினால் அந்த ஆபத்துக்களில் இருந்து எப்படியோ ஒவ்வொரு முறையும் தப்பி விட்டது.



ஒருநாள் முயலுக்கு காலையில் எழும்போதே மிகவும் பசித்தது. வெளியில் சென்று உணவு தேடக்கூட சக்தியில்லை. யாராவது தன் வளைக்குள் வந்து உணவு தந்தால் பரவாயில்லை. ஆனால் யார் அப்படிச் செய்வார்கள்? அதனால் வளையை விட்டு வெளியே வந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, எதிரிகள் யாருமில்லை என்று நிச்சயப்படுத்திக் கொண்ட பிறகு, மெதுவாக அடர்ந்த செடிகளை நோக்கிச் சென்றது. தனக்குப் பிடித்தமான இலைகளையும் காய், பழங்களையும் உண்டது. செடியைத் தோண்டி அதன் வேர்களையும் சுவைத்தது. நடுநடுவில் யாராவது எதிரிகள் வருகின்றனரா என்று பார்த்துக் கொண்டே, அதே சமயம் தன் வளையை விட்டு வெகு தொலைவிலும் செல்லாமல் முன்னேறிச்



சென்றது. பிறகு தனக்குப் பிடித்த ஒரு செடியின் அடியில் மண்ணைத் தோண்டி, அதன் வேரினை சுவைக்கத் தொடங்கிய சமயம் ஏதோ காலடி சத்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டுத் திரும்பி பார்த்தது. அப்போது அந்த முயல் கண்ட காட்சி, பயத்தினால் அதன் ரத்தத்தை உறையச் செய்து விட்டது. எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த ஓநாய்க் கும்பல் ஒன்று முயலைச் சூழ்ந்து கொண்டது. ''ஐயோ! நான் இன்று செத்தேன்'' என்று நினைத்து ஒருக்கணம் குலை நடுங்கியது. மறு நிமிடமே தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு தன் அறிவின் கூர்மையால் இந்த ஓநாய்களிட மிருந்து தப்ப வழி என்ன என்று யோசிக்கத் தொடங்கியது. ஏழு ஓநாய்கள் முயலைச் சூழ்ந்து கொண்டு தன் பற்களைக் காட்டி பயங்கரமாக உறுமத் தொடங்கின.

''நண்பர்களே! உங்களை சந்தித்ததில் மிக்க மகிழ்ச்சி. இறைவன் உங்களுக்கு என் மூலம் சுவையான உணவை அளித்து விட்டார்'' என்று தைரியமாக ஒரு போடு போட்டது.

முயலின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஓநாய்கள் திகைத்தன. தான் பிடிபட்டு இறக்கப் போகிறோம் என்ற பயமே முயலுக்கு இல்லை. பதிலாக அதன் முகத்தில் உற்சாகம் தென்பட்டன.

''நன்றி முயலே!'' என்ற ஓநாய்களின் தலைவன் ''உன்னை இப்போதே கொன்று தின்னப் போகிறோம். எங்களுக்கு நல்ல பசி'' என்றது.

''தாராளமாக என்னைத் தின்னுங்கள். ஆனால் ஓநாய் களிடையே ஒரு சம்பிரதாயம் உண்டு. தான் உணவு உண்பதற்கு முன் ஓநாய்கள் பாட்டுப் பாடி ஆடுவது வழக்கம். அதைக் கடைப்பிடித்து விட்டுப் பிறகு என்னை உண்ண லாமே!'' என்ற முயல். ''எங்களுக்குப் பாடத் தெரியாது'' என்றது ஓநாய் களின் தலைவன்.

''பரவாயில்லை. உங்களுக்கு பதில் நான் பாடுகிறேன். நீங்கள் எல்லாரும் நடனம் ஆடுங்கள்'' என்ற முயல் தொடர்ந்து ''நான் உங்கள் ஒவ்வொருவருக்காகவும் ஒரு பாட்டுப் பாடுவேன். எனக்குத் தெரிந்த பாடல்களில் மிக நல்ல ஏழு பாடல்களை பாடுகிறேன். ஒவ்வொரு பாட்டும் ஒரு மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து பாடுவேன். நீங்கள் ஆடிக் கொண்டே ஒவ்வொரு அடியாகப் பின்னோக்கிச் செல்ல வேண்டும். ஏழாவது பாட்டு



இறைவன் மேல் பாடுவேன். அது முடிந்ததும் என்னை நீங்கள் கொன்று விடலாம்'' என்றது முயல்.

ஓநாய்களின் தலைவனும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டது. முயல் ஒரு மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து ஓநாய்களின் தலைவனைப் பற்றி பாடத் தொடங்கியது. பாடிக் கொண்டே தனது வளை எங்கே இருக்கிறது என்று ஒரு நோட்டம் விட்டது. ஒவ்வொரு பாட்டுப் பாடும் போதும் ஒவ்வொரு மரமாக நகர்ந்து சென்றால் தான் தன்னுடைய வளைக்கு அருகில் சென்று விடலாம் என்று திட்டமிட்ட முயல் உற்சாக மாகப் பாடியது. ஓநாய்களும் அந்தப் பாட்டுக்கு நடனம் ஆடிக்கொண்டே பின்னோக்கிச் சென்றன. அதே சமயம் முயல் தந்திரமாக ஓடப் பார்க்கிறதா என்று முயலையே உன்னிப்பாக கவனித்துக் கொண்டே இருந்தன. ஆனால் முயல் தப்பி ஓட முயற்சிப்பதாகவே தெரியவில்லை. இதனால் ஓநாய்களுக்கும் முயல் மீது நம்பிக்கை உண்டாயிற்று.

முதல்பாட்டு முடிந்ததும் முயல் அருகிலிருந்த மற்றொரு மரத்தின் அடியில் சென்று அமர்ந்து அடுத்த பாட்டு மற்றொரு ஓநாயைப் பற்றி பாடியது. முயல் அருகே சென்று குவிந்த ஓநாய்கள் பாட்டு ஆரம்பித்ததும் முன்னே ஒப்புக்கொண்ட மாதிரி. ஆடிக் கொண்டே பின்னோக்கிச் சென்றன. இவ்வாறு ஏழு பாடல்களையும் பாடி முடித்த முயல், ஒவ்வொரு மரமாக நகர்ந்து நகர்ந்து தன் வளையருகே சென்று விட்டது.

''நண்பர்களே! நான் கடைசியாகப் பாடப் போவது இறைவன் மேல் ஒரு பாடல். இது முடிந்ததும் நீங்கள் என்னை உணவாக்கிக் கொள்ளலாம்'' என்று பயமின்றி அறிவித்தது.

''உன்னுடைய அழகான பாட்டுக் களால் எங்களைக் கவர்ந்து விட்டாய் முயலே'' என்ற ஓநாய்களின் தலைவன், ''இவ்வளவு நல்ல குரல் வளம் படைத்த உன்னை நாங்கள் கொல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால் எங்களுக்கோ மிகவும் பசியாக உள்ளது. வேறு வழியின்றி உன்னைக் கொல்ல வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டுள்ளது'' என்றது.

''அதனால் பரவாயில்லை. உங்கள் பசியை நான் அறிவேன். உங்கள் பொருட்டு என் உடலைத் தியாகம் செய்ய நான் தீர்மானித்து விட்டேன். இதோ இந்த இறுதிப்பாடல் முடியும் வரை கொஞ்சம் காத்திருங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு துதிப்பாடல் பாடியது.

இதற்குள் முயல் மீது முழு நம்பிக்கை கொண்டு விட்ட ஓநாய்கள் தன்னை மறந்து ஆடிக் கொண்டே முயலை விட்டுப் பின்னோக்கிச் செல்ல ஆரம்பித்தன. பாடலும் முடிந்தது. முயல், ''நான் தயார்'' என்று கத்தியதும் ஓநாய்கள் சுய நினைவுக்கு வந்தன. உடனே அவை யாவும் முயலை நோக்கிப் பாய்ந்தன.

திடீரென முயலும் ஓட ஆரம்பித்தது. நடனம் ஆடிக் கொண்டே முயலை விட்டுத் தொலைவில் சென்று விட்டபடியால் விரைவாக ஓடியும் ஓநாய்களால் முயலைப் பிடிக்க முடியவில்லை. தவிர இப்போது வளை மிக அருகில் வந்து விட்டதால், ஒரே பாய்ச்சலாக முயல் ஓடி வளைக்குள் தன் தலையையும் உடலையும் நுழைத்துக் கொண்டது. முயலின் வஞ்சகத்தால் கடுங்கோபம் கொண்ட ஓநாயின் தலைவன் புயல் வேகத்தில் முயலை நெருங்கியது. ஆனால் ஓநாய்த் தலைவன் வருவதற்குள் முயலின் வாலைத் தவிர மற்ற உடல் உறுப்புக்கள் வளைக்குள் நுழைந்து விட்டன. ஓநாய்த்தலைவன் முயலின் வாலைப் பற்றிக் கொண்டு பலமாக வெளியே இழுக்க, முயல் வளைக்குள் சுவரை பலமாகப் பிடித்துக் கொள்ள இரண்டுக்கும் பலப்பரீட்சை நடந்தது. சிறிது நேரத்தில் ஓநாயின் வேகம் தாங்காமல் முயலின் வால் அறுந்தது. ஒரு சிறிய வால் துண்டு மட்டும் ஓநாய்க்கு கிடைத்தது. இவ்வாறாக முயல் வளைக்குள் ஓடித் தப்பித்துக் கொண்டது.

ஓநாய்கள் கடுங்கோபத்துடன் வளையைச் சுற்றி சுற்றி வந்தன. ஆனால் அவற்றால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போயிற்று என்ற பழமொழிக்கேற்ப, முயலின் தலைக்கு வந்த ஆபத்து வாலோடு போயிற்று.

''இப்போது அறுந்து சிறிதான என் வால் அழகாக இருக்கிறது. இனி எனக்கு ஆபத்தும் இல்லை'' என்று முயல் நினைத்துக் கொண்டது. அந்த நாளிலிருந்து முயல்களின் வால்கள் குட்டையாகப் போயின.





உதவாத பணம்

ஒரு நகரத்தில் பஞ்சாட்சரம் என்ற பணக்காரர் இருந்தார். அவருக்குப் பூர்வீக சொத்தே ஏராளமாக இருந்தது. அத்துடன் தனது வியாபாரத் திறமையால் ஏராளமாக சொத்து சேர்த்தார். அவரிடம் சேர்ந்திருந்த சொத்து அவரது ஏழு தலை முறைகளுக்கும் போதுமானதாக இருந்தது. தன்னுடைய செல்வத்தை எல்லாம் மூன்று பீப்பாய்களில் பஞ்சாட்சரம் அடைத்து வைத்தார். ஒரு பீப்பாயில் தங்க நாணயங்களும், ஒன்றில் வெள்ளி நாணயங்களும் மூன்றாவதில் செப்பு நாணயங்களுமாகக் குவித்தார். அந்த மூன்று பீப்பாய்களையும் தனது வீட்டில் ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்து தினமும் அவற்றைக் கண்ணால் பார்த்து மகிழ்ந்து வந்தார்.

ஒருநாள் அயல் நாட்டு அரசன் அந்த நகரத்தின் மீது படையெடுத்து அதை முற்றுகையிட்டான். பஞ்சாட்சரம் தனது நகரத்தை விட்டு வேறு ஊருக்குச் செல்லத் தீர்மானித்தார். ஆனால் பீப்பாயிலுள்ள பணத்தை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு ஓடுவது இயலாத ஒன்றாக இருந்ததால் மெழுகை உருக்கி ஒவ்வொரு பீப்பாயிலும் ஊற்றி உள்ளிருந்த நாணயங்களை மூடி மறைத்து விட்டு குடும்பத்துடன் பஞ்சாட்சரம் ஊரை விட்டு ஓடி விட்டார்.

அவர் எதிர்பார்த்தபடியே எதிரிகள் நகரை கைப்பற்றினர். பஞ்சாட்சரத்தின் வீட்டுக்குள் புகுந்த எதிரிகள் அங்கிருந்த பீப்பாயிலுள்ள மெழுகைக் கண்டு அதை எடுத்துக் கொள்ள முயலவில்லை. இதை அறிந்த எதிரிகளின் படைத்தலைவன் மெழுகினால் தங்களுக்குப் பயன் இல்லை என்று கருதி தன் வீரர்களை அந்த மெழுகை யாருக்காவது விற்று விடச் சொன்னான்.

அந்த நகரத்தில் மெழுகுவர்த்தி தயாரித்து விற்கும் ஏழை ஒருவனுக்கு

இந்த செய்தி தெரிய வந்தது. அவன் எதிரியின் வீரர்களை அணுகி தான் ஒரு ஏழை என்றும் தனக்கு அந்த மெழுகைக் குறைந்த விலையில் விற்கும்படியும் கேட்டான். எதிரி வீரர்களும் அந்த ஏழை கேட்ட விலைக்கே மூன்று பீப்பாய்களையும் கொடுத்து விட்டனர்.

அந்த மூன்று பீப்பாய்களையும் தன் வீட்டுக்கு எடுத்துச் சென்ற அந்த ஏழை பீப்பாய்களில் ஒன்றைத் திறந்து அதிலிருந்து மெழுகைக் கொஞ்சம் எடுத்தான். மெழுகுக்கு அடியில் தங்க நாணயங்கள் இருந்ததைக் கண்டதும் அவன் மிகுந்த ஆச்சரியத்துக்கு உள்ளானான். உடனே அவசரமாக மற்ற பீப்பாய்களையும் திறந்து மெழுகை எடுத்துப் பார்க்க ஒன்றில் வெள்ளிக் காசுகளும் மற்றொன்றில் செப்புக் காசுகளும் இருக்கக் கண்டான். இவ்வளவு செல்வத்தைக் கண்டவுடன் அவனுக்கு ஆச்சரியத்துடன் கவலையும் ஏற்பட்டது. இவ்வளவு செல்வத்தைக் கொண்டு தான் மிகப் பணக்காரன் ஆகிவிடலாம் என்பது உண்மை. ஆனால் அவன் எப்படி திடீர் பணக்காரன் ஆனான் என்று மற்றவர்களுக்கு சந்தேகம் வந்தால் என்ன செய்வது! அவ்வாறு யாருக்கும் சந்தேகம் ஏற்படாமல் இருக்க அவன் முன்போலவே எளிய வாழ்க்கையே நடத்தி வந்தான். ஆனால் நாளுக்கு நாள் அந்த செல்வம் அவனுக்கு சுமையாக மாறியது. அதை செலவழிக்கவும் முடியவில்லை. அதே சமயம் அதை ஜாக்கிரதையாக பாதுகாக்கவும் வேண்டியிருந்தது. என்னதான் செய்வது என்ற கவலை அவனை வாட்டத் தொடங்கியது.



இதைப்பற்றி பல நாட்கள் யோசித்தபின் அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

தன்னிடமிருந்த செல்வத்தை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக செலவழிக்கத் தீர்மானித்தான். முதற்படியாக தனது தையற்கார நண்பனை நாடிச் சென்றான். தனக்கு வேண்டிய புதிய உடைகள் தைத்துக் கொண்டபின் தனது தையற்கார நண்பனுக்கு கை நிறைய பொற்காசுகள் தந்தான்.

ஆச்சரியத்தில் வாயடைத்துப் போன அவனுடைய நண்பன், ''என்னுடைய நியாயமான கூலியை மட்டும் கொடு. அது சரி உனக்கு இவ்வளவு பொற்காசுகள் எப்படிக் கிடைத்தன?'' என்று கேட்டான்.

''என்னிடம் ஒரு பீப்பாய் நிறைய பொற்காசுகள் உள்ளன. தவிர நீ எனது நண்பன். ஆகவே நீ இவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டால் மகிழ்ச்சி அடைவேன்'' என்று பதில் கூறினான் அந்த ஏழை. மறுபடியும் ''உனக்கு இவ்வளவு பொற்காசுகள் எப்படிக் கிடைத்தன?'' என்று அவன் நண்பன் கேட்கவே, அந்த ஏழை அவனை தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். நடந்த சம்பவங்களைக் கூறிவிட்டு ''இவ்வளவு பணத்தை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்வேன்? நீ பாதி எடுத்துக் கொள்'' என்றான்.

ஆனால் அவனது நண்பன் கொஞ்சம் பொற்காசுகளை எடுத்துக் கொண்டு ''இதுவே எனக்குப் போதும் நான் சொல்வதைக் கேள். ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆனாலும் உன்னால் இத்தனை பணத்தை செலவழிக்க முடியாது. இதனால் உனக்கு சுமையே தவிர மகிழ்ச்சி கிடைக்காது. இந்தப் பணம் உனக்கு உதவாது. உனக்குத் தேவையான அளவு கொஞ்சம் எடுத்துக் கொண்டு எஞ்சியதை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து விடு. அவர்களாவது பயன் பெறட்டும்'' என்றான்.

ஏழை மெழுகுவர்த்தி வியாபாரிக்குத் தன் நண்பன் சொல்வது சரி எனப் பட்டது. தனக்குத் தேவையானதை கொஞ்சம் எடுத்து வைத்துக் கொண்ட பின் எஞ்சியதை ஏராளமான ஏழைகளுக்கும் தேவையானவர்களுக்கும் தானம் செய்து விட்டான். அதன்பிறகு நிம்மதியாகத் தன் நாட்களை கழிக்கலானான்.



தாயன்பைப் பெறாத தனது மகன் ஜெயாநந்த முனிவரிடம் பத்திரமாக உள்ளான் என்ற நினைப்பில் மன்னர் சாந்திதேவர் நிம்மதியாக இருந்தார். அவர் இறந்ததும் அவரது ஈமச் சடங்குளை வசந்தன் நிறைவேற்றினான். வீரசிம்மன் காட்டில் வேட்டையாடச் செல்கிறான். அவனது வீரர்களிடம் ஒரு கரடி பிடிபடுகிறது. ''நிறுத்துங்கள்'' என்ற குரலை அவர்கள் கேட்கிறார்கள்.

17

சூர்யா

வீர இளவரசனின் துணிகரச் செயல்கள்

ஓவியம் : காந்தி அய்யா













வீரசிம்மா!
அடுத்த அம்பு
உன்மேல் வந்து
பாய்வதற்குள்
கரடியை
விட்டுவிட்டு நீ
தப்பித்துச் செல்.

இந்த அம்பை எய்தவன் அருகில்தான் இருக்கிறான். அவனைப் பிடித்து வாருங்கள்.

செய்தியைப் படிக்கும் போதே வீரசிம்மனுக்கு மிகவும் கோபம் உண்டாகிறது.

வீரர்கள் இங்கும் அங்கும் தேடுகின்றனர். ஆனால் யாரும் கிடைக்கவில்லை.

திடீரென நாற்புறமும் கூக்குரல்கள் கேட்கின்றன.

இது என்னுடைய ஆட்களின் குரல் ஆயிற்றே

காப்பாற்று, காப்பாற்று.

ஆஹ்! ஆஹ்!

திடீரென காட்டு மிருகங்கள் எல்லாம் ஒன்று கூடித் தங்களைத் தாக்குவதை அறிந்து வீரசிம்மனும் அவனது வீரர்களும் திகைக்கின்றனர்.

ஒரு கரடி என்னை அழுத்துகிறதே!

ராஜா, நாம் இங்கிருந்து ஓடி விடலாம்.

அதுதான் சரி, அரண்மனைக்குச் செல்லலாம்.

அப்போது ஒரு குரங்கு வீரசிம்மனின் தலையில் தாவுகிறது.

ஐயோ! குரங்கு!!

என் தலைப் பாகை!

என்னுடைய குதிரை எங்கே?


வீரசிம்மன் ஓடுகிறான். தனியாக மாட்டிக் கொள்கிறான். பின்னாலிருந்து ஒரு புலி துரத்துகிறது....
அவனுடைய குதிரையும் காணவில்லை.
அவன் கீழே விழுந்து விடுகிறான். புலி அவன் மீது பாய்கிறது.
ஒரு கனந்த குரல் கேட்கிறது.
வீரசிம்மன் எழுகிறான். மிருகங்களைக் கூப்பிட்டது யார் என பார்க்கிறான்.
அவன் கட்டளைப்படி மிருகங்கள் நடக்கின்றனவே! ஆச்சரியம்.
நேரம் ஆகி விட்டது புலியே! வா, போகலாம். சூர்யா சொல்வதைக் கேள்.
சூர்யாவா! அது யார்?


வீரசிம்மனுக்கு அவமானமாக இருக்கிறது.
மற்றவர்கள் முகத்தில் எப்படி விழிப்பேன்!
வீரசிம்மன் தன்னுடைய சேனாபதி மற்றும் வீரர்களுடன் ஆலோசனை செய்கிறான்.
நமது எதிரிகள் யாரையுமே கண்டு பிடிக்க முடிய வில்லையா?
ஆமாம், ராஜா.
தங்களைக் கண்டு பயந்து ஓடி விட்டனர்.
நாம் ஓரிரண்டு ஆண்டுகள் சும்மா இருப்போம்.
ஜெயாநந்தருடைய கிளி வருகிறது. அவரும் வருகிறார் போலிருக்கிறது.
ஜெயாநகரத்துத் தலைவன் சுகதேவன் முனிவரை வரவேற்கத் தயாராகிறான்.
அதோ அவரே வருகிறார். அவரை வரவேற்கச் செல்வோம்.
புலியே! நீ இங்கேயே இரு.
வணக்கம் முனிவரே!
நான் உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன்.
இளவரசர் நலமா?
நலம். நான் ஓர் அதிசயமான செய்தி கொண்டு வந்துள்ளேன்.
தொடரும்.

பிளிதிநிகை ரூ மிவகிவ

இந்திய அஞ்சல்துறையின் சாதனை



நூற்றி ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்திய அஞ்சல்துறை சீரமைக்கப்பட்டு தனித் துறையாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1854ஆம் ஆண்டின் அஞ்சல் அலுவலக சட்டம், அரசாங்கம் எவ்வித இடையூறுமின்றி அஞ்சல் அனுப்பலாம் என்று அனுமதி அளித்தது.

ஆங்கிலேயர்கள் இந்தியாவில் வர்த்தகம் செய்து கொண்டிருந்த போது முதன் முதலாக ஒரு அஞ்சல் அலுவலகத்தை 1688ஆம் ஆண்டு மும்பையிலும் பின்னர் சென்னை மற்றும் கொல்கத்தாவிலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. 1774ஆம் ஆண்டு கொல்கத்தா அஞ்சல் அலுவலகத்தில் முதன் முதலாக ஒரு போஸ்ட் மாஸ்டர் ஜெனரல் பதவி நியமனம் செய்யப்பட்டார். அந்த ஆண்டிலிருந்து தனிப்பட்டோருடைய கடிதங்களுக்கு அஞ்சல் அலுவலகங்கள் 100 மைல் தூரத்திற்கு இரண்டு அணா (13 பைசா) என்ற வீதத்தில் தொகை வசூலிக்க ஆரம்பித்தது. ஆனால் கடிதம் பெறுபவர் இத்தொகையை செலுத்த வேண்டி வந்தது.

1837ஆம் ஆண்டு வரை தனியாக இயங்கி வந்த அலுவலகங்கள் அதன்பிறகு ஒருங்கிணைக்கப் பட்டன. 1850ஆம் ஆண்டிலிருந்து மூன்று புதிய தலைமை அதிகாரிகள் நியமிக்கப் பட்டனர். 1854ஆம் ஆண்டின் புதிய அஞ்சல் அலுவலக சட்டத்தின் கீழ் எந்த இடமானாலும் ஒரே கட்டணமும் வசூலிக்க ஆரம்பித்தனர். தவிர தபால் தலைகளை உறையில் ஒட்டும் வழக்கமும் புழக்கத்தில் வந்தது. கடிதம் அனுப்புவரே கட்டணம் செலுத்துமாறு விதிமுறை மாற்றப்பட்டது.

1854ஆம் ஆண்டு 652 அஞ்சல் அலுவலகங்கள் மட்டுமே இருந்தன. பிறகு சுதந்திரம் அடைந்த ஆண்டான 1947ல் எண்ணிக்கை 23,000 ஆனது. தற்போது இந்தியாவில் நகர்ப்புறங்களில் 155,000 அஞ்சல் அலுவலகங்களும், கிராமப்புறங்களில் 1,40,000 அலுவலகங்களும் இயங்குகின்றன. 2003ஆம் ஆண்டு மட்டும் இந்திய அஞ்சல் துறையினர் சுமார் 9,000,000,000 கடிதங்கள் பட்டுவாடா செய்துள்ளனர். இவ்வாறு இன்று உலகிலேயே மிகப் பெரிய அஞ்சல்துறை இந்தியாவில் தான் இயங்கி வருகிறது. முதன்முதலாக விமானம் மூலம் அஞ்சல் செய்த பெருமையும் இந்தியா பெற்றிருக்கிறது. 1911ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 18 தேதி எம் பிக்கெட் என்ற ஃ பிரெஞ்சுக்காரர் நைனிக்கு விமானம் மூலம் பறந்து செல்கையில் 6,500 கடிதங்கள் மற்றும் அஞ்சல் அட்டைகள் அடங்கிய ஒரு பையை தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றிருக்கிறார்.

உங்கள் பக்கங்கள் உங்கள் பக்கங்கள்

உங்கள் விஞ்ஞானம்

குளிர்ந்த நீரும், பனிக்கட்டியும்

கோடைக்காலத்தில் நண்பகல் நேரத்தில் தாகம் நாக்கை வறட்டும் போது குளிர்ந்த நீர் குடித்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கிறது? பனிக்கட்டிகள் மிதக்கும் சர்பத் குடித்தால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும்.

தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக எப்போது மாறும் தெரியுமா! தண்ணீரை பூஜ்யம் டிகிரி செல்ஷியஸ் உஷ்ணநிலைக்குக் குளிரச் செய்தால் பனிக்கட்டியாக மாறி விடும். ஆனால் ஓடுகின்ற தண்ணீர் அவ்வளவு எளிதில் பனிக்கட்டியாக மாறாது. ஓடுகின்ற தண்ணீரில் உள்ள காற்றுக் குமிழிகள் பனிக்கட்டியாக மாறாமல் தடுக்கிறது. அப்படியே பனிக்கட்டி உருவானாலும் தண்ணீரின் ஓட்டத்தினால், அது உடைந்து விடுகிறது. குளிர் சாதனப் பெட்டியின் முகப்பில் பாட்டில்களில் நிரப்பி வைக்கப்படும் தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக உறைவதில்லை. காரணம், அந்த இடத்து உஷ்ணநிலை பூஜ்யமாக இருப்பதில்லை. அதே தண்ணீரை குளிர் சாதனப் பெட்டியிலுள்ள தீவிர குளிர் சாதன அறையில் வைத்தால், பனிக்கட்டிகள் தோன்றும்.



உங்கள் சுற்றுப்புறம்

மிகவும் உப்புக் கரிக்கும் கடல் நீர்



இஸ்ரேல், ஜோர்டன் எல்லைப் புறத்திலுள்ள 'டெட் சீ' எனப்படும் நீர் நிலையிலுள்ள நீர்தான் உலகிலேயே உப்பு மிகவும் அதிகமாக உள்ள நீர். இந்த நீர் நிலையின் பெயர் 'டெட் சீ' என்று இருந்தாலும், இது கடல் அல்ல. இது ஒரு பெரிய ஏரி. சாதாரணக் கடல் நீரைவிட பத்து மடங்கு அதிகமாக இதன் நீர் உவர்க்கும். இதற்கு சில மருத்துவ குணங்கள் இருந்தாலும் மிக அதிக அளவில் உப்பு இருப்பதால், இந்த ஏரியின் அருகிலோ மேலேயோ பறவைகள் கூடக் காணப்படுவதில்லை. ஜோர்டானிலுள்ள நதிகளின் நீர் இங்குதான் கலக்கின்றன. கடல் மட்டத்திற்கு 1, 300 அடி கீழே இந்த ஏறி அமைந்துள்ளது. இந்த ஏரியின் தண்ணீரில் 25 சதவீதம் உப்பு கரைந்திருப்பதால், இந்த ஏரியின் தண்ணீரின் அடர்த்தி மிகவும் அதிகம். ஆதலால் இந்த ஏரியில் இறங்கினால் நீங்கள் மிதந்து கொண்டே செல்ல முடியும்.

உங்கள் பக்கங்கள் உங்கள் பக்கங்கள்

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

தேநீர்! தேநீர்!!

பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் கி.மு.2737ஆம் ஆண்டு சீனச் சக்கரவர்த்தியான ஷென் நுங் தற்செயலாகக் கண்டு பிடித்த தேநீர் இன்று தண்ணீருக்குப் பிறகு மிக அதிகமாக உலகெங்கும் மக்களால் குடிக்கப்படும் பானமாக இருக்கிறது. தேநீர் அருந்துவதால் நமது உடலுக்கும், மனதிற்கும் நன்மைகள் உண்டாவதாகக் கண்டு பிடித்து



உள்ளனர். அதிலும் பக்குவப் படுத்தப்பட்ட தேநீர் உடல் நலத்திற்கு நல்லது என்று நம்பப் படுகிறது. ஆனால் தேநீரிலுள்ள காஃபின் என்னும் நச்சுப் பொருள் தீங்கு விளைவிக்கிறது. ஒரேயொரு ஆறுதலான விஷயம், ஒரு கோப்பை தேநீரில்உள்ள காஃபின் ஒரு கோப்பைக் காபியில்உள்ளதை விட மூன்று மடங்கு குறைவு.

நம் இந்தியா

தொழில் வளப் புதிர்



1. இந்தியாவுக்கு முதன் முதலாக கடல் மார்க்கமாக வழி கண்டு பிடித்து வந்தடைந்த ஐரோப்பியர் யார்?
   அ) மார்க்கோ போலோ
   ஆ) ஹியூன் சாங்
   இ) வாஸ்கோடகாமா
   ஈ) கிரிஸ்டோபர் கொலம்பஸ்



2. இந்தியாவில் வங்கிகள் அரசுடமை ஆக்கப்பட்டது எந்த வருடம்?
   அ) 1952 ஆ) 1964
   இ) 1969 ஈ) 1975



3. உலகிலேயே இந்தியாவில் அதிகமாகத் தயாரிக்கப்படும் பொருள் எது?
   அ) தங்கம் ஆ) அரிசி
   இ) மைகா ஈ) இரும்பு



4. இந்திய அரசாங்கத்தின் சார்பில் ரூபாய் நோட்டுகள் எங்கே அச்சிடப் படுகின்றன?
   அ) புனே ஆ) கொல்கத்தா
   இ) குவாலியர் ஈ) நாசிக்

(விடைகள் 70ம் பக்கம்)

போட்டோ வாக்கியப் போட்டி



இந்த போட்டோக்களுக்கு தொடர்புடையதாக ஒரு சொல்லாகவோ அல்லது சிறு வாக்கியங்களாகவோ எழுதி அனுப்புங்கள்.



TAJY PRASAD



SOURA

வாக்கியங்களைப் போட்டிக்கென உள்ள தபால் கார்டுகளில் எழுதி, இம்மாதம் 25-ஆம் தேதிக்குள் எமக்குக் கிடைக்குமாறு அனுப்புங்கள். சிறந்த வாக்கியங்களுக்குப் பரிசு ரூ.100/– போட்டி முடிவு பிப்ரவரி 2005 இதழில் வெளியிடப்படும்.

போட்டோ வாக்கியப் போட்டி, அம்புலிமாமா, 82, டிஃபென்ஸ் ஆஃபீஸர்ஸ் காலனி, ஈக்காட்டுத்தாங்கல், சென்னை – 600 097.

வாழ்த்துகள்!

அக்டோபர் 2004 இதழில் வெளியிடப்பட்ட போட்டியில் வெற்றி பெற்றவர் :

கே. லாவண்யா
புதிய எண் 9, தாமோதரன் தெரு,
தி.நகர், சென்னை-600 017.

பரிசு பெற்றவை





சேிட கூநதி ஞுலைிளில கூ((
மூட கூநதி ஞுலைகூ ல கூ((

நியஈப யிி தேிி வவிளிமபூ ஷ்வீ டிகிற)பி கிய 7:

2 விி ணிஷிகிவிி 25: 9இ ய இ
3 2: 7:
4 மிகிி
5 நிி மிகிளிி டீரிி

Printed and Published by B. Viswanatha Reddi at B.N.K. Press Pvt. Ltd., Chennai - 26 on behalf of Chandamama India Limited, No. 82, Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097. Editor : B. Viswanatha Reddi (Viswam)

AMBULIMAMA (Tamil) **December 2004** Regd No. TN/PMG(CCR)-592/03-05
Regd. with Registrar of Newspaper for India No. 1095/57
Licensed to post without prepayment No. 377/03-05 Foreign - WPP. No. 378/03-05

PCRA Page **Website : www.pcra.org**

தண்ணீரை மாசுபடுத்தாமல் இருப்போம்

வு ஸெீ மிஸிஸிஈ ரூ கூய ரிஸெப்ல
நி கி ரியீவ ஆ மிபதி ரூ
ஆ மி யிஸெிகீ ரிஸிய திஸி
வீ மூ றிநிஸெகி ளிரிஸெப் வ
கி மபிதேி றிஸெ வு ெ கூ
கி யபீட கூய
ஈரி இ கிஸிகி
வு ெரிஸெப் ரூ கூ சேவலி
மூடயிவீவ லி இ ஸிஸெ
ஈபதி மூ றிசேி றி
ஸிெ ஆஸிற ஸிற வீ ம
பிஸ வீ யிசகிற ஆஸிற
சிஸிநி தி கி ய
கூ றிந வீஸஸி ஆபதி
நி யீ பி சகூஸிெ றி
தேி பதிநுலஈ மஸிெ
மிெ பிஸ வீஸ
ஆ பதிற



ஈ டி கிஸிநி வ ரிஸெப் வ ரூ
பேி யிந் பிெ லிநீ விமபிஸ மூதிவ
நி கூமபீரி ஸிற பிலிவீதிசகி வ
ஸிெ றிஇரியபீநதிஸி நி யீவ ஸிமூய
கூ நதிவிஸி கூ சேிெ ரிசகூ
ஸிெ றிசிரூமிவீயிெ கிற டிஸிநி
தேிஸிசகீஸி மி யநி யீ நு ரிம
பியி பி ந பிவிஸி கூ இ மிெ
ம் ந றிவ ரியுரிவ வீயிெ கிற
டிஸீஸி

ஈவி றி ஸிஸ மிஸி
மூ டிபதிவு ெ ஈமபிடயேிவலிஸெ
டிஸி கிஸி ய ஸி ((
ஸிஸிஸி ந் பிெ லிவீ
கி கி ளிநி யீவ ஸிரூமிெ
சேிரதி திெ ((றிஸிஆஸிற
மிஸிெ
மிஸிெ ஈழவிெ
தி ணுலமிெபி வி திந
தி கிநிமி சிஸிவீவ நிஸெ
ஸிவேிவலிஸெ சேிர யி
ஸி ய ((
வு ஸெஸிஸிஸி
ஆதி கூ ஆவி டியி
மிஸிெ கி நுலவேி .
ஸி யகூழிஸி கி ய
சிெ லிவீ றளிகி நுமிெ பிெ தி
களிலும் குப்பை கூளங்கள், அழுகிய
பேிஸிரூஸிற இகீயிவி றிஸிஸி .
க் டிெ ஸிசகீ நீ கூய பதிந
தி ணு யகூம பி யிமஸிஸி
க் டிெ கீரூ கி யஆதி ம் லிய
ஸிஸி கி ய டிஸிஈ ஸிமூ கீயி
கிஸி ய((றிஸி((
ஈ மூதிவதி ணுலமிெ
பி வி திநதி கிகி டமபிஸி ஸிஸெ
ஈயி றி தி கிஸிஸிய சேிர ஸி ((
றிஸி வு ெ

Let's paint a better world

Let's not pollute water

Dear Kids,
Write a slogan on the subject and win prizes.

PETROLEUM CONSERVATION RESEARCH ASSOCIATION